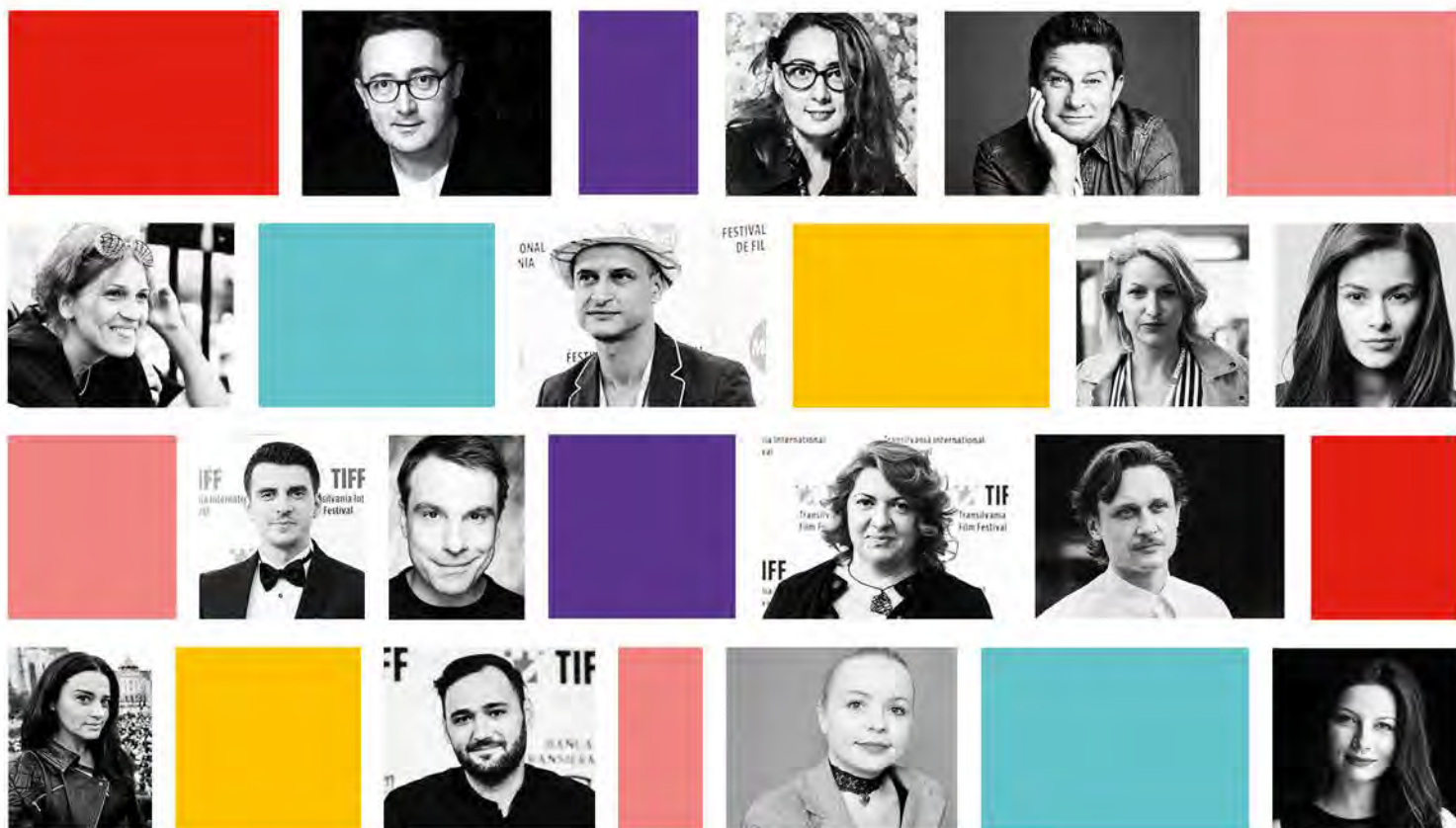


20 de ani de TIFF

Echipa, actori & invitați

Un proiect de URBAN.RO



Prefață

De 20 de ani Transilvania Film Festival înseamnă nu doar premierele celor mai recente filme românești, nu doar premierele de la Cannes aduse imediat în România, ci și un stil de viață: dacă ești cinefil, ești la Cluj vara să te întâlnești cu actori, regizori, să asculți muzici bune lângă filme vechi, să participi la ateliere care-ți deschid mintea.

Paginile următoare sunt un cadou pe care echipa Urban.ro îl face, la aniversarea a 20 de ani TIFF, iubitorilor de film, celor care vor să înțeleagă mecanismele unui festival de o asemenea amploare și să-i cunoască pe o parte dintre cei care muncesc de mulți ani la acest proiect spectaculos.

E o reverență adâncă și un mulțumesc pentru întreaga echipă TIFF de peste ani.

La mulți ani!

Echipa TIFF

Tudor Giurgiu, Festival President



Credit foto: Uber

Ce înseamnă munca ta în perioada festivalului, cu cât înainte de debutul festivalului începi să lucrezi la proiect? Câte ore muncești sau câte ore mai ai timp să dormi în timpul festivalului?

Lucrez la următorul TIFF de prin septembrie, analizăm ce nu a mers bine, ce trebuie schimbat și tot așa. Cel mai greu îmi e în cele 2 săptămâni de dinainte de start, când dorm cam 5 ore pe noapte. În timpul festivalului știu că e esențial să dorm bine în primele zile, cam până miercuri, pentru că apoi urmează niște nopți foaaaarte lungi.

Te ajută cineva? Ai un asistent care să spună “nu poți asta pentru că ești antamat în altă parte?”

Am o asistentă doar la Cluj, în timpul TIFF. Mă rog, intră în “pâine” cu câteva zile înainte de start. Dar cred că nu mai fac față de unul singur. Am nevoie de a good angel care să mă protejeze mai bine decât știu eu să o fac.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului de-a lungul anilor?

Gestionarea creșterii anvergurii festivalului. Mărirea echipei. Sentimentul că echipa mică de odinioară nu mai are cum să poată gestiona un eveniment mare de tot. Asta a venit la pachet cu tristeți, nostalgii și multă nevoie de dialog și terapie.



2002



2003



2004



2005



2006



2007



2008



2009



2010



2011

INTERVIU

Care e proiectul la care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

Atunci când Lucian Pintilie m-a pus să regizez un moment (din filmul *Prea târziu*) în care peste 400 de figuranți mineri (reali) protestau într-o piață, mai și bumbăceau niște cameramani. Trebuia să iasă foarte bine și credibil, ori și acum îmi amintesc cum am coborât în mulțime, le-am explicat ce au de făcut, i-am condus pe cât s-a putut să joace bine, să nu fie fake. A fost un challenge incredibil.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândru că faci parte din acest proiect?

Alain Delon. Pentru că a fost extrem de impresionat de ce a văzut la Cluj, de energia fantastică a mulțimii care a venit să îl vadă. Efectiv nu îi venea să creadă. A meritat din plin să parcurg toată călătoria TIFF, de la naștere până acum, pentru acele clipe fantastice.

Care e secțiunea care a apărut “pe drum” în aștia 20 de ani, care a avut rezultate mai mari decât te așteptai?

Probabil secțiunea EducaTIFF, dedicată programelor educaționale, proiecțiilor de filme pentru copii, atelierelor pentru cei mici. Nu mi-aș fi imaginat să aibă un impact atât de mare în comunitate, știu mulți tineri, studenți la Media, Film (și nu numai în România) care au prins drag de film după ce au trecut prin programele EducaTIFF.

Ai ales Clujul ca un cadou pentru orașul tău natal. În aștia 20 de ani s-a schimbat mult orașul și sub impactul economic al venirii multor oameni în fiecare vară la festival. Ce nu-ți imaginai acum 20 de ani că se va întâmpla în Cluj?

Că voi vedea străzi ca afară, semafoare inteligente, piste pentru bicicliști. Că orașul va deveni hip. Și că, în timpul TIFF, va fi un mare challenge găsirea unor camera libere în oraș.

E un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aștia?

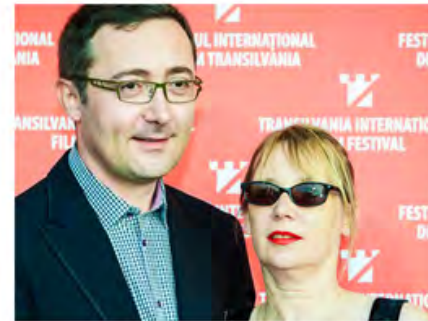
Pfff... cam multe. Mi-a rămas în minte cine-concertul cu filmul islandez gotic, mut, HAXAN, cu acompaniamentul live al orchestrei Operei Maghiare, muzica fiind scrisă de un membru al trupei Sigur Ros, orchestra a fost dirijată de Simona Strungaru. A fost wow.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepți să-l vizitezi când e festivalul?

Dimineața – District of Toast, cel mai bun breakfast. În timpul zilei, când vreau să fiu nevăzut mă duc la Doamna T. Iar seara, nu ratez în timpul TIFF o masă la restaurantul românesc ROATA.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

Perseverență.



2012



2013



2014



2015



2016



2017



2018



2019



2020



2021

Mihai Chirilov, Director Artistic



Mihai Chirilov la un eveniment TIFF

Cum ai ajuns să lucrezi în echipa festivalului?

Ce făceai la început, acum 20 de ani la TIFF și ce faci acum?

Totul a început cu un mesaj lăsat de Tudor Giurgiu pe robotul telefonului fix al lui Alex. Leo Șerban, în septembrie 2001. L-am ascultat când m-am întors de la festivalul de la Veneția și l-am întâlnit pe Tudor la o terasă din Piața Romană. Nu ne cunoșteam personal, ci prin film. Eu îi știam scurtmetrajele, el îmi citea cronicile și reportajele de festival. Mi-a vorbit de ideea TIFF-ului și mi-a propus să selecționez filmele din festival și să gândesc o structură artistică. Mi-aduc aminte că am făcut și regulamentul primei ediții, compilând și adaptând alte regulamente de festival. Nu am inventat roata, dar cum-necum, am făcut-o să se rostogolească, nu fără opinteli, până când festivalul a prins viteză de croazieră și a dobândit o personalitate numai a lui.

La început eram o echipă mică și toți făceam de toate, cu entuziasm contagios și fără job description. În timp ne-am sudat, am crescut, am învățat din greșeli, ne-am profesionalizat. Festivalul e într-o continuă expansiune, abia dacă ajung să-i cunosc pe toți cei din marea echipă de acum – este și motivul pentru care, în primele zile de festival, când oboseala nu ne-a intrat încă în oase, ne strângem

cu toții într-un club și dansăm până dimineața, până la epuizare, interacționând, strângând rândurile, cunoscându-i pe nou-veniți, ungând articulațiile vechilor relații, neexersate peste an, și generând finalmente un fluid de energie colectivă care ne ține în priză până la final.

Tot de structura artistică și programarea filmelor mă ocup și azi, alături de o super echipă de selecționeri care a sporit de-a lungul anilor, pentru că, nu-i așa, și numărul de filme de la TIFF și din lume a crescut. Dar provocarea majoră – pentru mine și colegii mei din board – rămâne în continuare coerența designului general al experienței TIFF.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului de-a lungul anilor?

Au fost câteva momente neplăcute generate de atitudinea unor invitați speciali: militantismele agresive ale Vanessei Redgrave în anul crizei Roșia Montană și fițele supraréaliste ale Nastassjei Kinski. Dar până și acestea au avut finalmente șarmul lor, chiar dacă la cald e ca și cum ți-ar exploda mămăliga în figură.

Care este proiectul/ întâmplarea/ evenimentul pentru care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

Am avut multe ambiții de-a lungul acestor ani, de la a aniversa la TIFF primul film pe care l-am văzut în viața mea („ABBA the Movie”, pe când aveam 6 ani), într-o copie smulsă cu greu din arhivele suedeze de film și cu acordul scris al membrilor trupei, la maratonul de 11 ore cu serialul „The Kingdom” al lui Lars von Trier (proiectat pe peliculă, în prezența lui Udo Kier) și grupajul nostalgic de cinema sovietic popular (la care am lucrat vreo trei ani).

Dar cu siguranță cel mai împlinit, antologic și emoționant a fost retrospectiva – pentru prima oară în România – cu opera integrală a lui Lucian Pintilie, în prezența Maestrului însuși. A fost un carusel de momente năvalnice și clipe de grație. O întâlnire esențială în toată istoria mea de la TIFF. Poate unica.

Dintre efectele proiectelor conexe festivalului este ceva care ți-a depășit așteptările și te-au emoționat rezultatele?

Din 2009 organizăm la TIFF o proiecție specială, anual, pentru persoanele cu deficiențe de vedere. Mi-aduc aminte de nedumerirea inițială când am fost contactat de cei de la Fundația Cartea Călătoare pentru acest proiect. Mi-au explicat în mare procedura și în ce constă proiecția în sine, le-am propus spre accesibilizare filmul lui Radu Jude „Cea mai fericită față din lume” și am așteptat, cu aceeași ușoară nedumerire, ziua cu pricina.

Cu o jumătate de oră înaintea proiecției, țin minte cum trotuarul din fața cinematografului Arta se umplea, treptat, de nevăzători însoțiți sau tatonând asfaltul cu bastonul. Mi s-au tăiat picioarele. Trebuia să prezint filmul în fața unei săli aproape pline. Imaginea era copleșitoare.

INTERVIU

Nu mai știu ce am zis, cert e că am terminat, dintr-o inerție cum nu se poate mai tâmpă, cu tradiționalul “Vizionare plăcută!”. Mi-am dat seama de gafă când era prea târziu.

M-am întors la finele proiecției pentru a vorbi cu ei despre film și pentru a-mi cere scuze. Mi-au răspuns: “Replica ta de final, aia care pe tine te-a făcut să te simți prost pe noi ne-a făcut să ne simțim bine. Și-ți mulțumim pentru ea, și pentru film.” Mi s-au tăiat din nou picioarele, dar naturalețea și umorul lor m-au relaxat instant și am continuat să vorbim despre film. Omul cât gafează învață!

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândru că faci parte din acest proiect?

Majoritatea actorilor din vechea generație, pe care TIFF-ul i-a omagiat cu premii pentru întreaga carieră. Pentru cineva care a crescut cu filmele lor în anii '70 și '80, șansa de a-i cunoaște în carne și oase peste decenii bune, de a vorbi cu ei, de a facilita dialogul dintre ei și publicul care-i venera sau, pur și simplu, de a le savura compania a fost și rămâne unică.

Cu Luminița Gheorghiu, Irina Petrescu și Ștefan Iordache am avut privilegiul de a petrece mult timp la festival, iar amintirea acelor zile și conversații e inestimabilă. Cum să nu fiu mândru?

Există o cronică, menționare internațională din anii de început, care te-a bucurat și te-a făcut să zici “gata, suntem pe drumul bun”? A fost invitat un jurnalist internațional pentru care aveai un respect special și te-ai bucurat când a venit la Cluj?

După primele trei ediții, a apărut în New York Post o recenzie de festival în care TIFF-ul ar fi “amenințat supremația deținută în regiune de festivalul de la Karlovy Vary”. Eram încă mici, la începuturi, dar acel uriaș compliment ne-a dat certitudinea că suntem pe drumul cel bun și ne-a ambiționat și mai tare.

Peste alte câteva ediții, unul dintre cei mai distinși critici și istorici de film a descins la Cluj, în juriul internațional. Îl știam pe britanicul David Robinson din alte festivaluri unde ne-am intersectat de-a lungul timpului, dezvoltând treptat complicități cinefile, și m-am bucurat când, fără fasoanele altor critici mai puțin titrați, a acceptat invitația de a veni la TIFF.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Am o slăbiciune pentru „Life of Fish” (ca, de altfel, pentru toate filmele lui Matias Bize) și povestea aia de tipul “Ce-ar fi fost dacă...” Nu știu de ce, dar poate c-o să află într-o bună zi.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepti să-l vizitezi când e festivalul?

Nu. La Cluj caut zgomotul, agitația, mulțimile. Liniștea poate să vină după. Există însă un loc pe deal, o vilă cu piscină și o panoramă splendidă a Clujului unde



Mihai Chirilov și Ștefan Iordache la Gala TIFF

în penultima zi de TIFF are loc de ani buni un get-together relaxant pe care încerc să nu-l ratez.

Cum e Mihai Chirilov de azi, emoțional și la nivelul aspirațiilor legate de festival, în raport cu cel de la debutul festivalului?

Emoțional tot pe-acolo, aventuros în alegeri, imprevizibil, sociabil, uneori la fel de infantil, alteori ceva mai compus, și cu siguranță nițel mai obosit.

Aspirațional vorbind, rămân deschis la provocări, cea mai mare fiind legată de însuși viitorul cinematografului, al mersului la cinema și a festivalurilor așa cum le știm.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

TIFFAR. Fără tiffari, TIFF-ul nu ar exista. Sau ar exista, dar nu ar fi ceea ce e. TIFFAR-ul este o specie hibrid de cinefil și animal social care ar trebui să-și găsească loc în viitorul DEX.

Mihai Chirilov, Corneliu Porumboiu pe scenă cu Lucian Pintilie la Gala TIFF 2011

Credit foto: Adi Marineci



Oana Bujgoi Giurgiu, Executive Director



Oana Bujgoi Giurgiu la TIFF 2016

Ce atribuții aveai la început?

În prima fază am fost cea care a plecat în prospecție, să vedem unde facem festivalul. Acum, cu ocazia pandemiei, am făcut curat în fotografii și am descoperit că asta se întâmpla în octombrie –noiembrie 2000. Ne-am apucat de lucru undeva după începutul anului 2001, iar eu am preluat tot ceea ce se chema guest-cazări, transport, și partea de program special care mi-a rămas până în sfânta zi de azi.

Îmi amintesc că, la început, am avut o discuție cu cărțile pe masă: asta e situația,ăștia sunt banii pe care-i avem, hai să vedem de unde tăiem ca să poată să vină Jason (n red. Jason Priestley a fost primul invitat internațional al festivalului).

Era foarte amuzant că, practic, tot festivalul stătea într-un excel pe care-l aveam eu. Era un excel cu multe sheets în care erau toți invitații, premierele de film, momentele în care ei prezentau filmele, hoteluri, petreceri, absolut tot. Și tot timpul mă gândeam că, dacă cumva îmi fuge mâna și dau delete la ceva, se șterge tot festivalul.

Dar tu ai fost bună la matematici când erai mică?

Nu, absolut deloc. Dar pentru că sunt foarte dezordonată, încerc să pun lucrurile în ordine găsind o logică a lor, pentru ca atunci când trebuie să fac curat să știu de unde le iau. În principiu, dacă e să fac curat... (râde)

Cred că frica și disperarea de a combate comportamentul meu conduce către aceste tabele și o anumită rigoare. De exemplu, toată lumea știe că înnebunesc dacă-mi trimit lucruri în corpul mailului sau într-un word. Tot timpul trebuie puse în tabele. Că e film, că e festival, că e orice proiect, inclusiv să-ți faci ordine în bibliotecă, totul poate fi destructurat și reaszat dacă-l pui într-un tabel. (râde)

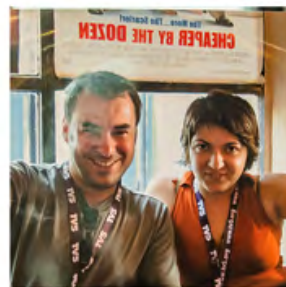
De aici și nevoia ta de a implementa lucrul printr-o aplicație specializată pe organizarea internă a unui festival?

Da. Pentru că la un moment dat festivalul s-a expandat. Fiecare a simțit diferit momentul ăsta, fiecare a trăit la un alt moment propria lui depresie că festivalul a crescut atât de mare că nu l-a mai putut cuprinde.

Din cauza faptului că noi avem job-uri diferite în festival, acest moment nu a fost în același an pentru toată lumea. Pentru mine a fost momentul în care a început năvălirea bucureștenilor la Cluj. Ei fiind toți prieteni și apropiați, ziceau “lasă că nu vreau să te deranjez” și de multe ori mi s-a întâmplat să primesc un telefon în care mi se spunea “m-am urcat în tren, vin și eu la TIFF, îmi dai și mie, cazare, acces”. Și vorbim de oameni dragi, nu cineva care să nu-ți facă plăcere. În clipa în care festivalul a devenit foarte mare, nu îl mai puteam cuprinde cu acel excel în care făceam modificări non stop.

Aplicația nu era ieftină nici în momentul acela, nu este nici astăzi, dar a fost o decizie de a cumpara acest program în care să lucrăm și în care jonționăm mai multe departamente.

Pare simplu dar, de fapt, trebuie să jonționezi programul pe care l-ai făcut pentru filme (care e pe cinematografe în funcție de duratele filmelor, de secțiunile unde filmul e încadrat în festival)



TIFF 2005



TIFF 2011

Pentru că sunt din București, pentru mine Ardealul este o mare bucurie a diversității etnice, în primul rând, mi se pare fabulos că se împletesc atâtea culturi. La un moment dat am inventat Ziua Maghiară pentru că mi-am dat seama că sunt puțin distribuite filmele din Ungaria în România și există o comunitate numeroasă, mai ales în Cluj. Acum în fiecare an se văd la Cluj ultimele filme ale cinematografiei maghiare.

Diversitatea a fost un obiectiv al meu și pentru a face asta am operat cu cele mai năstrujnice mijloace, inclusiv prin a crea niște zile care sunt dedicate familiei, iar copiii vin și se joacă în diverse ateliere și, voles noles, acolo sunt egali și sunt de toate felurile.

cu momentul în care vine invitatul, când poate să fie pătaș la proiecția filmului, să poată să aibă un dialog cu publicul.

Între timp programarea de filme o face Ștefan Bradea pe care dacă-l trezești noaptea din somn îți spune exact când e un film, la ce cinematograf...

Și am devenit foarte straniu specializați în diverse domenii. De exemplu, Ștefan în ultima vreme de când sunt multe proiecții în aer liber, este stăpânul meteo al festivalului, el stabilește dacă un film se ține sau nu se ține sau dacă se mută într-un alt cinematograf.

Dintre toate proiectele speciale create de-a lungul anilor de care ești cea mai mândră?

Sunt multe lucruri, unele mici și nevăzute și nici nu contează la nivelul mare.

Cred că bucuria mea cea mai mare este că am reușit să impun la nivelul festivalului această aplecare către diversitate.



TIFF 2015



TIFF 2016

Evenimentul care ți-a depășit așteptările, care a evoluat mult mai frumos decât te-ai gândit, care a fost?

Evenimentul care m-a impresionat foarte mult și mi-a rămas întipărit în suflet e legat de copiii din groapa de gunoi din Cluj. Am vrut să iau toți copiii între 6 și 14 ani din această zonă super defavorizată unde sunt patru comunități de rromi și să le creez o experiență frumoasă. Aveam o informație că sunt 150 de copii, m-am gândit că luăm 3 autocare, îi duc la film, apoi îi duc într-o excursie la Bonțida – unde făceam zilele pentru familie și pentru copii.

Numai că în clipa în care m-am așezat la masa adevărului cu voluntarii care lucrau în comunitate, am descoperit că erau 250 de copii. Nu era vorba că asta însemna încă două autocare, dar să gestionezi 250 de copii nu e ceva foarte simplu. A trebuit să găsim niște formule de lucru: la 10 copii aveam un adult din comunitate, i-am îmbrăcat pe toți la fel – știu că un sponsor ne-a făcut la cerere niște tricouri galbene, nici măcar nu era culoarea lor corporate, dar voiam să-i vedem pe toți. Mi-era frică să nu-i pierd prin pădure, vorbim de copii crescuți în libertate, nu care stau unde îi pui să stea, copii liberi și frumoși.

Au venit la Casa TIFF, au luat micul dejun, erau frumos îmbrăcați și îmi aduc aminte că aveam un coleg care era mai hip-hopper care mi-a zis “Să știi că azi am plâns. M-au impresionat copiii ăștia care au fost mega disciplinați”. A venit un alt coleg care mi-a zis că face cursuri de noduri cu tot felul de directori în team building-uri. “E un băiețel aici care le-a făcut pe absolut toate, sunt foarte puțini manageri care reușesc asta”. Am realizat că, și chiar dacă ai toți banii din lume, nu poți să faci lucrurile cu forța într-o comunitate, dar poți să faci evenimente care să-i provoace.

Asta încerc să fac și cu copilul meu; nu o să-i las nicio mare avere, n-o să fac altceva decât să-i las niște experiențe de viață. Și asta încerc să las oriunde mă duc, inclusiv copiilor ăștora.

E un vreun film care ți-a rămas mai aproape de suflet în anii ăștia? Sau un film de-al tău, la care ai fost mândră că se proiectează și te-ai dus pe scenă...

E foarte mișto și povestea asta. Din cauza faptului că noi suntem în echipa festivalului, colegii noștri care se ocupă de invitați uită să ne spună și nouă evenimentele zilei și mulți dintre oamenii care lucrează la festival ajung să afle ultimii sau spre deloc despre proiecțiile propriilor filme.

Știu că am făcut o proiecție cu “Legături primejdioase”, în 2016 la 10 ani de când am terminat filmul, și m-am întâlnit cu Tudor Chirilă pe stradă; “uite avem acum proiecție tu nu vii?”. Evident că nu știu pe dinafară programul, dar nici nu mă anunțase nimeni, și m-a luat el de pe stradă și m-a băgat în cinematograful.

Dar povestea cea mai emblematică e cea a filmului “Katalin Varga” pentru care aveam o proiecție în afara competiției. Un film cu o poveste a lui de viață fabuloasă: m-am întâlnit cu regizorul, a vrut să-mi dea un scenariu, eu am vrut să văd primul lui film – Katalin Varga – pe care nu-l terminase. Era filmat în România cu actori de limba maghiară. Mi s-a părut extraordinar și am investit o grămadă de bani să-l terminăm pentru că nu mai aveam cum să atragem finanțări.



Oan Bujgoi Giurgiu la TIFF 2018

Credit foto: Vlad Cupșa

La TIFF a fost prezentat în afara concursului și noi singuri, eu și colegii mei, l-am programat simultan cu filmele a doi regizori români foarte mari pentru care făcusem multă campanie către public, deci în sală la această proiecție nu ajungeau oameni din industrie. Și, mai mult decât atât, colegii mi-au zis că dacă tot sunt eu acolo, să fac și moderarea discuțiilor de la final.

În sfârșit, m-am chinuit acolo cu discuția, aproape că m-am făcut și de râs că nu eram în stare să coordonez în engleză, maghiară și română. Și în acea sală, în afara publicului, erau doi rătăciți din industrie care cred că din greșeală ajunseseră la proiecție.

Se termină festivalul și, după câteva luni, primim un mesaj de la unul dintre cei mai importanți agenți de vânzări de film că unul dintre indivizii din sală le recomandase Katalin Varga ca fiind cel mai bun film pe care l-a văzut la Tiff. Distribuitorul a vrut să-l vadă, filmul a fost în anul acela la Berlin și a câștigat Ursul de aur...

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțină liniște?

Da, dar nu o să-l spun (râde). Răspunsul e da. Un singur prieten îl știe, locul se cheamă vorbitor pentru că acolo mă duc și mă spovedesc lui când nu mai pot. Și mai e ceva, în ultimele zile de festival, de regulă mă duc și mănânc singură undeva, ca să mă adun un pic.

Ce înseamnă Tiff pentru tine într-un cuvânt sau o propoziție?

E apartenența la o familie și o stare de bine pe care nu am vrut să o pierd chiar și în condiții mai vitrege din viața mea. Mi-am dat seama că e cel mai important loc din care îmi trag energia pentru tot anul.

A fost un moment în care a trebuit să decid dacă merg mai departe sau nu. Și eu l-am tradus altfel: nu cred că pot să-mi permit pentru tot restul vieții mele două luni de depresie când s-ar fi întâmplat festivalul și eu n-aș fi fost în el. Și-am decis să trec peste tot și să-mi urmăresc interesul emoțional (râde).

TIFF 2018



15



TIFF 2017



TIFF 2020

Cristian Hordilă, Manager Festival



Cristian Hordilă

Cum ai ajuns să lucrezi în echipa festivalului?

Un coleg, prieten din cămin, care coordona pe vremea aceea departamentul de voluntari, m-a contactat. Nu știu dacă a văzut ceva în mine sau, pur și simplu, nu găsea oameni, dar s-a ținut foarte mult de capul meu și al altui prieten: să venim la festival, să fim voluntari. Cred că a fost mai greu cu mine, pentru că eu veneam de la Severin și nu auzisem termenul de voluntariat. Nu înțelegeam cum să mă duc să muncesc pe gratis. Era în 2005.

Ce job ai avut prima dată?

Am fost voluntar la depozit, lucram împreună cu coordonatorul de depozit și încă un coleg, țineam gestiunea și căram materiale de suport, mutam lucruri dintr-o parte în alta după cum erau solicitate de departamentul logistică.

De ce te-ai reîntors și în anii următori, și ce alte job-uri ai mai avut până la manager de festival?

A fost un fel de dragoste la prima vedere. I-a luat mai mult să-mi explice cu voluntariatul, dar când am ajuns în birourile TIFF, m-am îndrăgostit foarte tare de atmosferă; era ceva inexplicabil de agitat și de antrenant în același timp. Am trecut apoi la logistică generală, anul următor am fost asistent coordonator de voluntari, m-am împrietenit cu Mako (n. red Anca Macoviciuc) și am fost un fel de guru în Excel pentru că avea tot felul de probleme cu miile de tabele pe care le făcea.

Dar tu vii din zona de școală reală, din zona matematicii?

Da. Sunt genul care ți-ar spune că matematica e o artă și e foarte creativă. Am fost olimpic dar nu între cei care rup normele, îmi asum că am fost la un moment dat bazat pe interesul de a-mi lua notele și a-mi motiva absențele, dar matematica în sine îmi plăcea foarte tare.

Revenind la festival, am fost asistentul lui Mako la acreditări. Un an mai târziu m-am trezit cu un telefon de la Oana care, cum are ea așa harul de a vedea niște oameni, mi-a spus să merg să coordonez departamentul de ticketing. Îi spusese lui Tudor că știu cu cifrele, cu banii, sunt oltean ambițios, ce îi mai spusese ea acolo (râde)...

Cumva, nu știu de unde mi s-a dat încredere în acest nou job: propune tu soluții de îmbunătățire, ești om de vânzări. (Eu lucram pe vremea aceea în vânzări în telecom).

Mi-am făcut temele, am propus, am revoluționat departamentul, am schimbat politica de bilete, am schimbat imprimantele pe care din matriciale le-am făcut pe laser, i-am explicat lui Tudor cum e cu timpul de printare, de așteptare. A fost un succes total, în anul acela au crescut vânzările de bilete cu un procent mare, gen 70%, nu mai știu exact. Așa a aflat și Tudor Giurgiu că exist.

De fapt, tot timpul când venea TIFF-ul în viața mea îmi producea niște schimbări; după festival mă simțeam mai puternic, mai sigur pe mine, luam niște decizii profesionale importante: ceream o mărire de salariu, schimbam departamentul unde lucram. Într-un an, între joburi, Tudor mi-a propus ceva... Eu aveam 23 de ani, mi-a zis să-l ajut că are mai multă treabă la Cluj. N-a folosit termenul de „mână dreaptă”, dar îmi propunea să fiu un fel de om de încredere și poate, după aceea, să lucrăm la producție la film, la București. N-am înțeles oricum, dar eram fermecat și am zis Da.

Așa s-au strâns toți anii aștia în care am devenit festival manager, nu știu câte alte titlaturi, dar fac cam aceleași treburi: de toate pentru toți și cu toată lumea. (râde)

Cu cât înainte de debutul festivalului începi să lucrezi?

E un tip de muncă care nu se oprește niciodată – a mea, a lui Chiri, a lui Tudor și a Oanei; noi tot timpul suntem cu ochii deschiși – un film undeva, un show, un sponsor. E un ongoing job pentru că oricum ai eticheta pusă pe viață că tu ești TIFF-ul. Treaba de producție efectivă începe cam cu un an înainte, care aș zice că e a doua etapă. Iar a treia etapă, care e cea mai strangulată, e cu 3 luni înainte, când se strânge echipa în jurul nostru și începem să predăm treptat către coordonatorii de guest, de sponsori etc.

Pe perioada festivalului mai ai timp să dormi? Teoretic trebuie să dormi pentru că dacă nu dormi 10 zile ajungi la spital...

Nu funcționează chiar așa, să știi, pentru că adrenalina își face treaba foarte bine, cred că media de somn e la 4 ore pe noapte. Au fost ani în care cred că am avut și câte 2 ore pe noapte. Dar cumva se compensează pentru că fiecare dintre noi are sistemele lui de relaxare. Eu, de exemplu, am învățat să dorm oriunde și oricând, astfel că pot să fac un power nap de câte 5-7 minute care îmi dă un boost pentru 2-3 ore, chiar dacă n-am dormit toată noaptea. Plus că sunt un tip crescut la Dunăre, la soare, și dacă e soare mi-e bine; e o glumă pe aici că „eu fac fotosinteză”.



Cristian Hordilă la TIFF 2018

Credit foto: Chris Nemeș



Cristian Hordilă la conferința de presă TIFF 2016

Credit foto: Nicu Cherciu

Care a fost cel mai dificil moment în toți acești ani? Genul de moment la care te gândești și spui „dacă am trecut peste, nu are cum să nu ne iasă și aici”.

Cu anii multe momente au devenit povești de spus la bătrânețe, nu mai par atât de hardcore. Dar în mod sigur anul trecut a fost foarte greu. În atât de multă incertitudine n-am înnotat niciodată în viața mea.

Dar am fost un actor foarte bun și am jucat rolul unui om care deținea adevărul suprem și știa tot ce se întâmplă. Toată lumea venea la mine să mă întrebe ce facem, ce au mai hotărât autoritățile... Și eu le spuneam tuturor: e ok, stați liniștiți. Dar de fapt eram c..at pe mine.

În rest nu cred că au fost momente în care a fost totul super on the edge să cadă dar, punctual, evenimente sau situații mega dificile au existat. Cred că nu le mai văd atât de grave pentru că am tot învățat de la oamenii din jurul meu că, atunci când e foarte foarte complicat, cel mai bine e să faci doi pași în spate și să stai un pic, pentru că timpul îți așează niște lucruri. Să te îndepărtezi de panică; când iei decizii sub umbrela panicii pot să fie neconstructive.

Dar la categoria victorii, care a fost invitatul care te-a bucurat cel mai mult și te-a făcut să fii mândru că ești parte din acest proiect?

Cred că Alain Delon dar asta și pentru că a avut un impact în familia mea și, implicit, pentru mine. Am aflat că mama avea o poză cu Alain Delon într-o agendă secretă în casă.

Nu mi-am pus problema că mama ar fi avut și ea vreodată un crush-ceva și am privit-o dintr-o dată din altă perspectivă. Apoi a fost prima oară când ai mei – care mă respectă și mă lasă tot timpul în pace pentru că știu că sunt agitat – au „intervent” cu ceva: “dacă poți să iei un autograf dar nu vreau să te încurc sau să fie ceva nepotrivit”. Din tot contextul – și având istoricul că am fost un pic oaia neagră a familiei – a fost momentul în care am conștientizat aprecierea și faptul că ei sunt mândri de mine. Mai am un frate mai mic și în familia noastră era unul foarte agitat și unul foarte ascultător. Nu pot să zic că eu am fost un copil ușor de gestionat.

Cumva și TIFF-ul e primul loc, prima insulă, primul proiect în care toată energia mea, toată nestatorniceala mea nu au mai fost văzute ca un atribut negativ și au putut fi transformate în ceva foarte benefic și util.

Există vreun film care ți-a rămas în minte? Dar pe care să-l fi văzut în sală, în timpul festivalului...

N-am văzut niciun film vreodată în sala TIFF cap-coadă. Am încercat, acum 5-7 ani mai eram frustrat că nu pot să fac asta, dar între timp am rezolvat această rană. Știu că atunci când te uiți la un film, trebuie să ai o anumită stare ca să poți să simți emoția respectivă, ori eu nu am cum să ies din starea organizatorică în zilele respective. Iar telefonul meu sună întruna. Am încetat să mă mai duc, nu are rost.

Ai un loc preferat din Cluj unde te retragi când e haosul de pe pământ?

În timpul TIFF-ului sunt doar două lucruri pe care le fac de relaxare: ori mă închid în birou (stau într-o mansardă și colegii zic că e turnulețul meu) sau am o cazare undeva foarte aproape de birou, unde de obicei mă duc să fac un duș sau să mă schimb. În ultimii ani de când au deschis vecinii noștri lângă Casa TIFF, Da Pino, mă duc acolo, dar îmi caut locul cel mai ascuns. În perioada TIFF prefer să mănânc singur.

Dacă ar putea să mai fie un loc, un moment, e cel când mă mai duc în timpul TIFF-ului, destul de rar, să o iau pe fiica mea de la grădiniță. Acolo sunt părinții care-și iau copiii, nu are nimeni nicio treabă cu mine. Ea se bucură foarte tare, de obicei mă duc cu mașina de festival și e încântată că mașinile astea de la Mercedes își schimbă lumina înăuntru, alegem împreună lumina roz sau mov și i se pare foarte drăguț. În jumătatea aceea de oră, dacă nu sună Tudor, Chiri sau Oana, nici nu răspund la telefon, mâncăm o înghețată împreună. Dar astea sunt întâmplări foarte rare.

Dacă ar fi să descrii TIFF printr-un singur cuvânt ce ai alege?

Asta e foarte complicat... TIFF-ul face parte din procesul meu de schimbare, de reasezare, nu doar profesională ci și emoțională, înseamnă foarte multe și nu pot să mă limitez la cuvinte pentru că dacă ar fi prea pompoase m-aș și rușina, nu sunt un om al cuvintelor mari.

Cred că aș putea să descriu TIFF-ul pentru mine într-o fotografie... Ar fi o dimineată când răsare soarele, TIFF-ul s-a terminat, petrecerea de închidere s-a terminat; tu ești rupt de oboseală, nu știi dacă ești băut sau efectiv fericit, dar ai așa un zâmbet tâmp; lumea în Cluj nici nu prea circulă pe străzi pentru că e duminică, dar e o frenezie în aer.

TIFF 2018

Credit foto: Dan Grigore





EQA

NOUL EQA.

O nouă stea în universul mobilității electrice: autonomie impresionantă, design unic, electrizant și inovație la cel mai înalt nivel. Un adevărat atlet electric, noul EQA vine însoțit de stația de încărcare ENGIE și 12 rate CASCO oferite cadou.



Model EQA 250: consum de curent în kWh/100 km (în regim mixt): 19,1 - 17,7; emisii CO₂ în g/km (în regim mixt): 0.^[1]

^[1] Valorile comunicate au fost stabilite conform procedurilor de măsurare impuse. Consumul de curent și autonomia au fost determinate pe baza Regulamentului 692/2008/CE. Consumul de curent și autonomia depind de configurația autovehiculului.

Autoturismul din imagine este cu titlu de prezentare.

Ofertă valabilă prin Programul Național de Finanțare privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră derulat de Administrația Fondului pentru Mediu, valabilă de la data lansării programului. Pentru termenii și condițiile de accesare a ecotichetului, vă rugăm să consultați Ghidul de finanțare aferent programului.

Campania este valabilă începând cu dată de 20.04.2021 până la dată de 30.06.2021 inclusiv, pentru autoturismele noi EQA de la Mercedes-EQ, în limita stocului disponibil, achiziționate de la partenerii autorizați Mercedes-Benz din România, sub condiția lansării Programului Național de Finanțare de către Administrația Fondului pentru Mediu. Oferta include primele 12 rate gratuite ale poliței de asigurare CASCO. Oferta include cadou stația de încărcare Elvi Wi-Fi 22kW by Engie și instalarea inclusă.

Condiții pentru a beneficia de Ofertă: plata unui avans de minimum 15%, perioada de finanțare de minimum 3 ani, încheierea unei asigurări CASCO pe toată durata finanțării pentru care se optează (3-5 ani). Oferta este valabilă pentru finanțare în sistem de Leasing Financiar, furnizat de Mercedes-Benz Leasing IFN SA, iar Asigurările sunt oferite prin Mercedes-Benz Insurance Broker SRL.

Claudia Droc, Head of International Relations



Claudia Droc la TIFF 2020

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Mi-am dorit mult să lucrez la TIFF și, cum am aflat de o deschidere de post, am candidat. A fost un timing bun. Locuiam și lucram de peste 10 ani la Paris, tot în industria filmului. Voiam să mă întorc acasă și în vara lui 2018 mi-am spus că acum e momentul. Avusesem plăcerea să colaborez cu echipa TIFF în trecut și mi-a plăcut ce am văzut. Știam că voiam să fac parte din acest proiect. Datorită lui Tudor Giurgiu, de aproape trei ani fac parte din echipa festivalului și m-am ocupat încă de la bun început de relațiile internaționale și de o selecție de proiecte speciale. De anul trecut, alături de Cristian Hordilă, coordonez una dintre edițiile locale TIFF, și anume TIFF Oradea

La început eram o echipă mică și toți făceam de toate, cu entuziasm contagios și fără job description. În timp ne-am sudat, am crescut, am învățat din greșeli, ne-am profesionalizat.

Ce înseamnă munca ta în perioada festivalului, cu cât înainte de debutul festivalului începi să lucrezi la proiect? Câte ore muncești sau câte ore mai ai timp să dormi în timpul festivalului?

Munca mea la TIFF se întâmplă de-a lungul anului. Cu perioade în care se doarme și altele în care ți-ai dori să poți dormi în picioare. Eu coordonez relațiile internaționale ale festivalului și anumite proiecte speciale cum sunt focusurile de țară, iar asta înseamnă o muncă de lobby și de pregătire de-a lungul anului. Și, ca mulți dintre noi, ajutm acolo unde este nevoie în momente în care ne unim forțele pentru un proiect anume. Câte ore muncesc? Aș număra invers, ca să fie mai simplu: câte ore nu muncesc. Se pot număra pe degetele de la o mână.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Multe momente, la fața locului, sunt “de criză”. Iar anul 2020 a fost o încercare pentru noi toți, oricare ar fi fost departamentul în care lucram. Din experiența mea, cele două săptămâni dinaintea festivalului sunt cele mai dificile: atunci se adună toată tensiunea și încerci să prevezi toate situațiile care ți s-ar putea întâmpla în timpul festivalului.



Claudia Droc și Alexandra Bughiu la TIFF 2020

Credit foto: Raluca Pascu



Gala TIFF 2020

Credit foto: Nicu Cherciu



Uzina Filmelor de Amatori, TIFF 2019

Credit foto: Marius Mariș

Dar oricat de imposibilă ar părea o situație, ce este minunat în familia TIFF este că întotdeauna poți cere o mână de ajutor și, cu forța, mintea și priceperea echipei, ajungi să rezolvi cu bine și la timp orice misiune aparent imposibilă.

Care este proiectul/ întâmplarea/ evenimentul pentru care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

În 2019, am coordonat Uzina de Filme a regizorului Michel Gondry care a fost lansată la TIFF, în studiourile CREIC la Cluj, în cadrul Sezonului România-Franța. Uzina de Filme a constatat în crearea de la zero a peste 15 decoruri de film într-un singur spațiu de 600mp, la standarde profesionale, permițând amatorilor de film să vină, gratuit, să-și realizeze propriile scurtmetraje, în doar 3 ore. O frumusețe și o nebulă de proiect, care a văzut lumina zilei doar datorită echipei incredibile cu care am lucrat.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

Nu mă leagă o astfel de amintire de vreun premiant sau invitat. Însă echipa din care fac parte mă face să mă simt mândră că sunt și eu o bucăică din acest proiect. Sunt mândră că fac parte din echipa de fiecare dată când iau drumul Clujului și port cu mândrie tricoul TIFF. Sunt mândră că împreună facem o diferență pentru film și cultură în general, pentru Cluj și, îndrăznesc să cred, pentru România.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia? Ai reușit în vreun an să vezi vreun film?

Nu am prins niciun film cap-coadă, din păcate. Noroc cu TIFF Sibiu și TIFF Oradea, care mi-au permis să văd câteva dintre filmele pe care mi le încercuisem cu roșu în AperITIIF și pe lângă care am oftat, renunțând la bilet și deschizând laptopul..

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepti să-l vizitezi când este festivalul?

Nu sunt din Cluj, dar datorită TIFF-ului și a oamenilor incredibili cu care am lucrat și pe care i-am întâlnit la Cluj, pot să spun că iubesc acest oraș și de-abia aștept să mă întorc aici! Poate ajung să vin și în afara festivalului, să-mi creez propria hartă a orașului, în afara locurilor de proiecție TIFF. În timpul festivalului, când vreau puțin liniște, împreună cu colegii dăm o tură nocturnă cu bicicleta pe malurile Someșului.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

Colegialitate.

Florentina Ciuvercă, Communications Manager



Florentina Ciuvercă la Gala TIFF 2020

Credit foto: Vlad Cupșa

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Îmi amintesc că m-au contactat fostele mele colege, Oana Răsuceanu și Raluca Papanicoglu, erau în căutare de oameni care să se ocupe de partea de conținut în departamentul de comunicare TIFF. Era 2012, eram freelancer de aproape 2 ani, după plecarea de la Evenimentul zilei, și promovasem deja două ediții de Les Films de Cannes à Bucarest, festivalul pe care l-am construit de la zero și cu care am făcut, de fapt, trecerea de la jurnalism la PR.

N-a fost chiar o alegere, dacă mă gândesc. Mă străduiam să scriu cât mai mult pentru site-ul meu, Filmreporter.ro, dar trebuia să trăiesc din ceva, așa că tot acceptam proiecte de PR, sperând că vor fi ultimele și că o să revin curând doar la jurnalism. Ei bine, aproape zece ani mai târziu, sunt tot aici. Din fericire, nu e cu regret, e un drum care mi-a adus în cale oameni grozavi.

De când începe munca de fapt pentru festival și cam cât muncești în ore, eventual proiecte?

Am lucrat ca freelancer la TIFF din 2012 până în 2015, asta însemnând 4-5 luni de muncă pentru festival per ediție. Din 2016, lucrez pentru TIFF tot anul.



Florentina Ciuvercă, TIFF 2016

Credit foto: Vlad Cupșa

Munca efectivă începe undeva în octombrie, când lansăm call-ul pentru filme și ne întâlnim pentru ședințe de planificare, și se încheie în toamna anului următor, cu rapoarte, making of-uri, ședințe de concluzie.

TIFF înseamnă și platforma de streaming TIFF Unlimited, Caravana TIFF, Cinemateca TIFF, edițiile din alte orașe. E o pălărie foarte mare.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului de-a lungul anului?

Anul în care am preluat conducerea departamentului de comunicare, în 2015, a fost un șoc. Am muncit ca o nebună încercând să cuprind cele o mie de lucruri pe care nu le anticipasem, fără să am experiență în coordonarea altor oameni. Pusesem o presiune foarte mare pe mine și o transmiteam mai departe – tensiunea din departament era insuportabilă.

După gala de închidere, am avut o criză de nervi, am tras un bocet zdravăn, apoi am dansat până la 8 dimineața, am mâncat o șaorma și m-am simțit mai bine. Fusesse foarte greu, dar ieșise bine. A fost un rollercoaster pe care n-o să-l uit niciodată.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândra că faci parte din acest proiect?

Am fost copleșită de primirea pe care i-a făcut-o publicul lui Alain Delon în 2017, în Piața Unirii din Cluj. Peste 3000 de oameni, un covor roșu imens și un freamăt de bucurie – am simțit ce înseamnă pentru ei întâlnirea cu un star și m-am bucurat că le-am prilejuit noi asta.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Marele meu regret de când am trecut în tabăra care organizează festivaluri este că nu mai apuc să văd câte filme mi-aș dori. La TIFF ajung foarte rar la proiecții, dar de fiecare dată când reușesc, filmul pe care-l văd devine deodată foarte special. Sunt destule momente în cei 10 ani la TIFF, dar nimic nu bate proiecțiile de la Bonțida, din curtea castelului, când miroase a iarbă crudă, cântă greierii și luna e deasupra, iar tu te uiți înfoclit la un film.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepti să-l vizitezi când este festivalul?

Avea Alex. Leo Șerban o tradiție să viziteze Grădina Botanică în fiecare an și am înțeles de ce când am ajuns acolo. După nebunia din festival, liniștea de acolo e mană cerească și fac tot ce pot să ajung acolo în ultima zi.

Când te gândești la TIFF – cum l-ai descrie într-un cuvânt?

Primul cuvânt care mi-a venit în minte este agitație. De când lucrez la TIFF sunt în priză mereu. E ca un uriaș care nu doarme niciodată.



Florentina Ciuvercă, TIFF 2017

Credit foto: Nicu Cherciu

Ionuț Husti, Head of Logistics



Ionuț Husti

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

În primul an de TIFF am aflat de festival de la o persoană din conducerea România Film, am vrut să văd și eu despre ce e vorba și am ajuns în birourile TIFF. După o perioadă, Oana Giurgiu a observat că se rezolvă mai multe lucruri prin birou fără ca ea să le fi cerut, m-a întrebat cine sunt, ne-am cunoscut și mi-a pus badge-ul de staff la gât.

La primul TIFF nu prea erau joburi definite exact. Era o echipă foarte mică, 20-25 de persoane, cu tot cu voluntari.

Pe parcurs am ocupat mai multe locuri libere: relația cu presa în prima fază (pentru că sunt și absolvent de jurnalistică și lucrez în radio în week enduri; altfel când nu e festival în timpul săptămânii sunt radiolog, am cabinetul meu de radiologie. Am terminat și Universitatea de Medicină și Farmacie). În anii următori de TIFF a trebuit să facă cineva primele Q&A-uri și am făcut și eu. Colegele mai specializate în lumea filmului au venit la Q&A din anul 3-4 încolo... M-am implicat în departamentele de voluntari, de promovare câțiva ani, dar și în partea de logistică în cei mai mulți ani.

Când începi munca pentru festival?

Partea mea în mod direct o încep cu aproximativ două luni înainte și o închei la o lună după festival. Dar nu neapărat o muncă oră de oră; încep cu pregătiri de locații, cu întrebări dese pentru că trebuie să-i bați la cap pe colegii noștri din management – Giurgiu, Oana, Hordilă.

Când vorbim de locație ne referim la tot ceea ce are legătura cu TIFF ca loc de desfășurare, de la cinematograful până la locații de producție. Cinematografele trebuie verificate înainte, ținut legătura cu departamentul tehnic care, mai departe, identifică probleme de ordin tehnic, partea de net, care trebuie rezolvate. După care ai probleme de acces, cum a fost anul trecut când au trebuit implementate toate măsurile de acces specifice restricțiilor sanitare.

Câți oameni ai în subordine care te ajută?

În afară de departamentele de comunicare și partea de marketing, de management și programe, cam toată lumea e în logistică; departamentul tehnic, departamentul de IT, de transporturi. Sigur că ele lucrează independent după atâția ani și mai sunt câțiva seniori care nu mai trebuie să țină atât de mult legătura unii cu alții. De exemplu, Cătălina Pop de la Transport, eu o întreb doar când vin mașinile, când pleacă mașinile, dacă mai are nevoie ceva de la mine. Nu mai trebuie să-mi fac probleme cine le aduce, pe ce platforme vin și alte detalii din acestea tehnice. Cătălina nu știe ce înseamnă somn 10 zile aproape, știe la orice oră unde sunt ambuteiaje unde nu sunt, la ce oră aterizează avionul, pe care invitat să-l ia și de unde... E un mare gânditor Cătălina, din punctul ăsta de vedere...

Vlad Plăiașu este și el de aproximativ 10 ani în echipa pe partea de tehnic de proiecție. E cel care știe la șurub orice aparat de proiecție din TIFF. Se duce își vede singur locațiile și mie îmi spune: acolo n-am curent, acolo n-am internet, acolo e o problemă cu scaunele... Eu preiau aceste informații și le rezolv.

Cred că unul dintre cei mai importanți oameni în acest festival este Mihai Chirilov pentru că el face selecția filmelor. Un alt om care muncește foarte mult în TIFF e Oana. Și mai sunt câțiva oameni grei pe logistică, de exemplu Sebi Crucin care se ocupă de partea de logistică în Piața Unirii. Cum se mișcă omul ăla în două zile pentru că nu are timp mai mult cu piața disponibilă pentru festival, e foarte tare.

Există ședințe organizatorice zilnice?

Nu neapărat. Pe partea de depozit, care ține tot de logistică, mă întâlnesc cu ei dimineața, vedem unde și ce e nevoie și apoi pleacă fiecare în teren. În alte situații nu avem nevoie. În primul rând echipa TIFF e foarte mare, nici măcar echipa de logistică nu avem cum să ne întâlnim la 2-3 zile. Dar ținem în permanență legătura.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Majoritatea neprevăzutelor sunt dificile, dar atunci când te întâlnești cu o situație pe care ai mai avut-o în alți ani ești fericit, la situațiile noi trebuie să cauți soluții pe momentul respectiv. În fiecare an e un moment dificil, sau mai multe...

INTERVIU

*Există un moment în care ai fost mândru că faci parte din festival?
Te-ai bucurat de un invitat anume?*

Cu invitații străini pentru mine e o chestiune un pic atipică față de restul echipei; mă întâlnesc cu toți invitații dar nu stau de vorbă cu ei pentru că nu e timp. Mă întâlnesc doar să-mi dau seama dacă au nevoie de ceva. Pe de altă parte sunt obișnuit cu invitați atât de mari pentru că lucrez pe partea de logistică și în UNTOLD și în Electric...

Lucrul care mă face mândru este atunci când văd lumea că stă la coadă la bilete. În fiecare an e momentul în care mă simt cel mai bine și îmi șterge toate supărările. Când vezi că nici nu se deschide casa de bilete a cinematografului și oamenii stau la coadă. Și la final, când vezi statisticile cu numărul total de spectatori, bucuria e și mai mare.

E un film care ți-a fost mai drag în anii ăștia?

Eu am reușit să văd la TIFF trei filme în 20 de ani, nu mai știu cum se numesc. Dar știu sigur că unul a fost animat, de 5 minute, pe care mi l-am proiectat în Republica numai pentru mine. Sunt pasionat de filme de animație. În rest, au fost filme la care am participat, unde am lucrat în echipa de producție și m-am urcat pe scenă la final.

2012



Ai vreun loc preferat în Cluj unde te retragi?

Eu sunt din Cluj. Singurul loc în care mă simt liniștit e seara când ajung acasă, în pat.

Care poate să fie la 4 dimineața...

Nu poate să fie (râde). Noi trebuie să dormim. Echipa mea la 10 seara e la culcare, la 6 jumătate dimineața este sus. Dimineața cineva trebuie să facă toată partea de aprovizionare, apă- cafea, toate consumabilele care trebuie să fie în birouri sau în cinematografe.

Noi facem party-urile, le organizăm dar nu suntem invitați la ele (și ne-am dori câteodată să fim)... Până la urmă dacă party-urile sunt pentru invitați, ce s-ar mai întâmpla dacă la 1000 de invitați, ar mai fi încă 200 din echipă. E de înțeles cum se petrec lucrurile.

Dacă ar fi să definești TIFF într-un cuvânt...

Intens.

2012



Anca Grădinariu, Ziarul AperiTIF



Anca Grădinariu la TIFF 2003

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Eram prietenă cu Mihai Chirilov când mi-a povestit că s-a văzut la KFC-ul de la Romană cu un regizor, Tudor Giurgiu, și au vorbit de un festival de film la Cluj. Amândurora ni se părea o idee SF la vremea aceea. Dar am văzut cum se încheagă, treptat, ceva ce părea a fi într-adevăr o navetă spațială pe cerul posomorât al cinematografiei românești de atunci. Să nu uităm că anul 2000 fusese cel cu niciun film românesc și în 2001 „Marfa și banii” devenea proverbiala luminiță de la capătul tunelului. Și i-am zis lui Chiri: „te omor dacă nu mă bagi și pe mine!” Și n-a avut ce face. Dar și-a scos părleala, cum s-ar zice, pentru că am muncit ca un catâr încă de la prima ediție (nu doar eu, ci întreaga echipă minuscule). Energia acelor zile era incredibilă.

Făceam un catalog de 200 și ceva de pagini în doi și ne culcam la 6 dimineața. Îmi amintesc brainstorming-ul pentru primul afiș (care a produs și prima controversă) și cel pentru secțiunile principale care au rămas cam aceleași de atunci și cum eram dispuși să ne cazăm și în corturi, atunci când unul dintre sponsorii principali s-a retras.

Ani de zile, am făcut practic de toate, de la promovare, catalog, PR, guest, ziar. Acum scriu editoriale în Aperitiff și mă ocup și de preselecție.

Care este cea mai emoționantă amintire a ta legată de TIFF?

Cred că a fost ediția de după moartea prematură a bunului meu prieten și mentor Alex. Leo Șerban pentru că spectrul lui se infiltra în toate și nu era loc al festivalului în care să nu-l văd sau să nu-mi amintesc de un moment memorabil petrecut cu el. Substanța lui Leo era atât de bine amestecată în cocktail-ul TIFF, încât nimic nu mai avea gust. A fost de-a dreptul copleșitor, mai ales că vorbeam mereu în gând cu el.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Momentele cele mai dificile sunt, de obicei, a doua zi dimineața după o petrecere marca TIFF, monstruoasă și zgomotoasă, când trebuie să te ridici din pat și s-o iei de la capăt cu treaba, în timp ce invitații încă dorm. Dar și aici e o chestiune de antrenament.



Ce înseamnă munca pentru Aperitiff în perioada festivalului? Câte ore munciți, câți oameni ai în subordine?

Când coordonam, împreună cu alții, cotidianul, munceam de pe la 10 dimineața, până pe la unu-două noaptea, când îl trimiteam la tipar. N-am fost niciodată atât de mulți pe cât ar fi trebuit. Acum sunt mai răsfățată, îmi scriu doar articolul, de obicei din camera de hotel.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

M-am bucurat enorm la prima ediție când colegul meu de facultate, Cristian Mungiu, a câștigat trofeul suprem cu „Occident”, mai ales că lucrasem la primul lui film de facultate, un exercițiu video cu Valeriu Andriuță în rol de sinucigaș ratat și mă amuzasem cu umorul lui negru.

A fost grozav să asist live la revirimentul filmului românesc și la ascensiunea „noul val”, acum deja clasic. Filmele premiate veneau direct de la Cannes. A fost de parcă ar fi câștigat mereu naționala României.

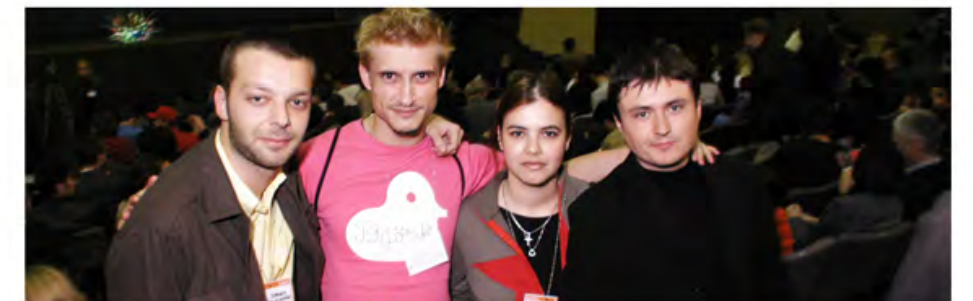
M-am mai bucurat mult și când evenimentele care au pornit de la o propunere a mea au „rupt” – îmi vin acum în minte cine-recitalul capodoperei mute „Pământ”, cu acompaniament live DakhaBrakha, care a extaziat o sală întreagă la Casa Studenților sau fabulosul serial israelian „The Accursed”.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Da, „Mullholand Drive”, în continuare filmul meu preferat din ultimii 20 de ani. Dar faptul că l-am văzut în închiderea primei ediții, într-o sală arhiplină și m-am simțit ore întregi ca lovită de meteorit, l-a transformat în altceva: într-un eveniment TIFF seminal. Am fost transportată în altă lume și mi-a fost foarte greu să cobor. Cred că „Pianista”, „Dog Days” și „Audiția”, toate în program, m-au tras brutal la pământ.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepți să-l vizitezi când este festivalul?

Când agitația festivalului mă obosește, îmi place să mă plimb pe străduțe și să descopăr terase și grădini interioare care, de la an la an, sunt din ce în ce mai multe și mai șic.



Alina Cernea, Promotions Manager



Alina Cernea la Gala TIFF 2017

Credit foto: Vlad Cupșa

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Eu chiar cred că uneori pur și simplu se aliniază astrele. I-am scris un email lui Tudor Giurgiu că mi-aș dori să particip în organizarea festivalului. Nu știam mai nimic despre bucătăria unui festival de film, dar mai organizasem evenimente și îmi plăcea. Mi-am zis că un festival între job-uri nu poate decât să fie fain. Acum mă amuză să îmi amintesc cât de nou și fascinant părea totul, parcă era o altă lume și eu picasem direct în ea. Ne-am văzut, ne-am plăcut, și am rămas unsprezece ediții până acum. Am început cu departamentul de promovare și am mai adăugat câteva pe parcurs.

Ce înseamnă munca ta în perioada festivalului, cu cât timp înainte de debutul festivalului începi să lucrezi la proiect? Câte ore muncești sau câte ore mai ai timp să dormi în timpul festivalului?

Cum se termină o ediție, încep alta. Mai lejer la început, apoi tot mai intens și ultimele luni înainte de festival sunt în priză. La departamentul de sponsorizări practic ai câte ceva de făcut tot anul. Locurile se rezervă la Cluj cu un an înainte pentru că este o piață mare de evenimente. Apoi se adaugă și partea de promovare la toate acestea. Abia aștept să treacă prima zi de festival să mă relaxez și eu, mai ales pentru că sunt toate pe poziție și am început cu bine. Nu am socotit câte ore muncesc, când ești în priză timpul curge altfel, dar cam de la 8-9 dimineața până când se termină treaba. Apuc să dorm în timpul festivalului dacă nu sunt petrecăreață. Totuși, cam pe miercuri-joi, spre sfârșitul festivalului, simt nevoia să fug două ore de la birou să mă restartez.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Acum câțiva ani a trebuit să mut „peste noapte” unul dintre locurile de festival în altă parte. Se inundase Depozitul de Filme, unde erau programate proiecții și evenimente și a trebuit să conving un alt spațiu să ne primească și să stabilim totul în cateva ore. Directorul era plecat pe alt continent, programul lor se termina la ora 16.00 și la 15.00 nu aveam confirmarea clară, iar noi trebuia să anunțăm unde se mută proiecția de seară. Cred că mi-au apărut câteva fire albe în ziua aceea.

Care este proiectul/ întâmplarea/ evenimentul pentru care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

Cred că mă bucur de orice mic succes sau de câte o idee faină, și mă și laud uneori. De fapt, acesta este secretul în evenimente: în fiecare zi poți să te bucuri că ți-a ieșit ceva. Nu e nevoie să muți în fiecare an câte un loc de proiecte. Uneori începi o colaborare nouă cu un sponsor, uneori ai o idee de un proiect fain de promovare sau doar iese bine deschiderea. Mă și supăr dacă ceva nu ajunge în punctul în care mi-am dorit, dar așa e viața: unele lucruri îți reușesc, unele nu.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

Nu aș zice că este o persoană anume. Sigur că e fain când te întreabă lumea cum e să fii aproape de Alain Delon, de exemplu, sau ce vedete ai întâlnit. Eu nu prea ajung în contexte în care să fiu foarte aproape de invitați, dar e oricum drăguț să fii în atmosfera creată în jurul lor. Mândră mai sunt că am lucrat în producția unor filme ale unor regizori importanți, de exemplu Sion Sono sau Radu Mihăileanu, nu aș fi avut vreodată ocazia asta dacă nu lucram în festival.



TIFF 2014



TIFF 2020



TIFF 2016

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Trebuie să recunosc că nu prea văd filme în timpul TIFF-ului. Când lucrezi intens peste zi, chiar dacă mai ai timp seara nu prea mai ai starea să te oprești și să savurezi un film. Plus că poate suna oricând telefonul că este nevoie de tine. Nici măcar pe cele la care am lucrat nu le-am văzut cap-coadă. „Povestea iubirii”, de exemplu, am văzut-o din două bucăți, la două proiecții diferite. Dar, „Woodstock” l-am văzut la Vlahu și a fost foarte fain.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepți să-l vizitezi când este festivalul?

Când reușesc, îmi place să merg la evenimentele din Bonțida sau Vlahu, să mă rup o seară de oraș. Altfel, dacă am cumva două ore libere, mă văd cu vreo prietenă la cafea sau dau o fugă la mall să fac cumpărături. Dar după ce se termină tot abia aștept să fug la munte câteva zile, să nu mai văd oameni. În natura îmi încarc cel mai bine bateriile.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

Adrenalină.

Anca Macoviciuc, fost membru în echipa de comunicare, Guests, Blog



Anca Macoviciuc la TIFF 2016

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF? Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Vestea primei ediții TIFF m-a prins aproape de sesiunea de vară din anul II de facultate (Jurnalism, FSPAC, UBB, Cluj-Napoca). Fiind pasionată de film și hotărâtă deja să-mi fac lucrarea de licență în filmologie, mi-am dorit să cunosc organizatorii pentru un interviu în Carusel, revista noastră, să reușesc să mă acreditez și să văd filme. Am ajuns în schimb, prin intermediul unor colegi de la o organizație studentască, la YAP pentru un interviu de voluntariat. Și de-acolo, împreună cu alte trei fete, am intrat în echipa de voluntari Guest, coordonată de Oana Bujgoi Giurgiu. Mi-a plăcut rolul dublu, dar cum timp de filme nu prea aveam, am preferat varianta de-a fi în mijlocul acțiunii.

Nu mă gândeam că voi reveni la TIFF după mutarea în București, în 2004, dar am rămas coordonator al biroului de Acreditari până în 2010, apoi m-am ocupat încă vreo 6 ani de blogul festivalului și coordonarea video.

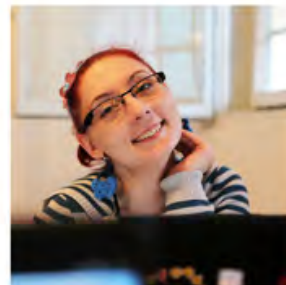
În 2017 și 2018 m-am bucurat de TIFF cap – coadă ca invitat, iar în 2019, la puțină vreme după ce m-am dedicat exclusiv freelancing-ului în comunicare, am pus umărul, alături de colega mea Simona Rădoi, la promovarea platformei TIFF Unlimited.

Ediția din 2020 ne-a adus bucuria de a promova în cadrul festivalului documentarele „Acasă” și „Lemn”, două proiecte care ne sunt foarte dragi. Am trăit la maxim emoțiile galei de închidere când s-a anunțat Premiul Zilelor Filmului Românesc pentru „Acasă” (regizat de Radu Ciorniciuc și produs de Monica Lăzurean-Gorgan). Indiferent de job-urile, proiectele și experiențele traversate în toți aniiăștia în digital, PR sau radio, n-a fost an fără TIFF. Chiar dacă nu mai fac parte din echipă de patru ani, mulți dintre cei pe care i-am cunoscut la TIFF mă întreabă deseori despre festival, iar eu mă bucur să dau mai departe vești și povești frumoase.

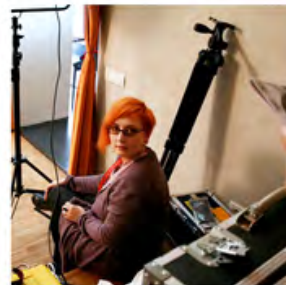
Ce a însemnat munca ta în perioada festivalului, cu cât înainte de debutul festivalului începeai să lucrezi la proiect? Câte ore munceai în timpul festivalului?

Când mă ocupam de Acreditări și alte task-uri de Guest, începeam munca cu câteva luni înaintea festivalului, în funcție de datele disponibile pe care urma să le introduc și să le organizez în sistem. Interacționez cu aproape toate departamentele, trebuia să știu cine și când vine, cu ce, când pleacă, unde stă, cu ce se ocupă fiecare și ce trebuie să primească, să mă asigur că participanții au toate informațiile. Ajungeam la Cluj mai devreme pentru organizarea echipei de voluntari și a biroului, cu toate cele necesare, majoritatea puse la dispoziție de colegii de la Logistică și altele care se achiziționau atunci. În cazul defunctelor TIFF TV și blog TIFF, apoi la video, cam cu o lună cel mult înainte de festival începea pregătirea, dar odată ajunși la Cluj era, de fapt, desfășurarea de forțe.

Spațiul în care am lucrat a fost de fiecare dată diferit. Fie că vorbim de Cinema Florin Piersic, Casa de Cultură a Studenților, etajul 1 de la biroul Tarom, o alimentară



TIFF 2010



TIFF 2012

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Fiecare ediție a venit cu provocările ei în fiecare spațiu și cu mai multe momente dificile decât liniștite. Vremea capricioasă, penele de curent sau accesul uneori precar la internet, schimbările datelor de sosire sau al numărului invitaților, resursele limitate, blocajele cauzate de defecțiuni tehnice la unele instrumente de lucru și altele ne-au dat deseori peste cap. Nu cred că există departament care să nu se fi confruntat cu probleme care păreau de nerezolvat. Dar în vocabularul TIFF nu există „nu se poate”, fiecare caută soluții și lucrurile se rezolvă.

vizavi de Casa TIFF sau de diverse camere prin Casa TIFF, o luam de fiecare dată de la zero, ca mulți alți colegi din alte departamente.

Echipele de voluntari, cu câteva excepții longevive la acreditări și câțiva colegi constanți la video, erau deseori diferite. Așa că am căutat mereu să am aproape oameni cu care să colaborez brici pe termen lung și care pot prelua oricând frâiele departamentului.

Iar munca mea, fie că a fost vorba de interacțiunea cu participanții la festival (organizarea și înmânarea acreditărilor și pachetelor de întâmpinare) sau de coordonarea programului video pentru realizarea clipurilor de making-of și altele, a fost ușurată de sprijinul voluntarilor și al altor colegi (în special Emese Markovics, care coordonează și acum Acreditările și Letiția Ștefănescu care se ocupă de video).

Am început cu zile întregi nedormite, 2-3 ore de somn când și unde se putea (inclusiv pe capota unei mașini sau într-un sac de gunoi pe o banchetă) și maxim două filme văzute, și am ajuns după vreo 13 ediții la vreo 4 - 5 ore dormite și vreo 4-5 filme văzute în timpul festivalului, ceea ce e mare lucru.



TIFF 2013



TIFF 2015

Cred că cele mai mari provocări au fost ale echipei de producție, care, spre exemplu în anul în care s-a inundat Teatrul Național în seara dinaintea Galei de închidere a reușit să găsească tot felul de soluții alternative pentru ca evenimentul să se desfășoare în bune condiții. Rețin mai degrabă momentele haioase, prietenii legate, discuțiile faine, diminețile și serile cu colegile de cameră și coechipierii la Hotel Meteor, graba și fluturii în stomac înaintea galei de închidere, veselie de la petreceri, bucuria de-a vedea atâta lume la filme, lectura de la AperiTIFF la cafea, tot ce-am învățat și multe alte povești mici dintr-un ocean mare de întâmplări.

Care este proiectul/ întâmplarea/ evenimentul la care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

La primele ediții mi se părea totul foarte dificil și mimam siguranța, încercând să găsesc cele mai bune soluții pentru momentele dificile: oameni la coadă la acreditări, pachete lipsă, laminatoare blocate, camere web nefuncționale, glitch-uri în platforma de lucru și multe altele. Îmi puneam speranța că nu este problema pe care să n-o pot rezolva, să facem să fie frumos ca la Cannes, Veneția, Berlin, Toronto pe unde se plimbaseră majoritatea invitaților străini.

În anul în care am coordonat acreditări, welcome packages și invitațiile pentru oaspeții români, volumul de muncă a fost mult peste ce-mi imaginasem că pot face. Pe lângă asta, mă simțeam ca o centrală telefonică legată cu fire invizibile de o mulțime de destinații și destinatari. Am ieșit bine din toate încercările, grație tehnologiei și sprijinului voluntarilor.

Anul următor, însă, când Cristi Hordilă (pe atunci voluntarul care făcea magie în Excel și factura acreditări plătite, spre marele meu ajutor) m-a dus în penultima dimineață de festival la Urgențe, unde m-am trezit spre seara în patul de spital, mi-am dat seama că sunt de preferat momentele de pauză și soluțiile fără un supraconsum nervos, cu încredere în creativitatea și responsabilitatea celorlalți și fără „perfecționisme”. Echipa se descurcase impecabil în lipsa mea, totul a fost bine.

Lucrurile s-au rezolvat, cumva, de fiecare dată – și în urmă cu 11 ani când se dezvoltase platforma TIFF TV, unde și-au făcut ucenicia câteva ediții studenți care au devenit între timp producători sau editori de film, și la blogul unde au muncit tineri care sunt critici, PR, jurnaliști, și la video unde energia și soluțiile creative ale colegilor salvau deseori situațiile. S-au rezolvat multe din montaj.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

De la Jason Priestley la Sophia Loren, de la Alain Delon la Catherine Deneuve, toți invitații festivalului celebri peste hotare sau mai puțin faimoși în afara cercurilor cinefile au fost importanți. Sunt recunoscătoare că am avut ocazia să stau de vorbă cu Vanessa Redgrave, Geraldine Chaplin, Melissa Leo, Julie Delpy, să cunosc o mulțime de actori, regizori, vedete, producători, critici și jurnaliști români și străini, să ascult live trupe super și să stau la povești cu artiștii. M-am bucurat enorm urmărind carierele unor nume întâlnite prima dată la TIFF precum Dagur Kari, Sebastian Lelio, Rodrigo Sorogoyen, încurajând de pe margine producțiile favorite sau dansând alături de invitați și colegi la cele mai faine petreceri ale tinereții mele.

Sunt mândră de faptul că am avut o contribuție mică într-o echipă care la Cluj devenea dintr-o dată un furnicar și care a fost responsabilă de realizarea celui mai important festival de film din România, devenit rapid celebru și super respectat între marile festivaluri europene. Miza festivalului a fost misiunea tuturor.

Noi n-am fost acolo să ne facem bucata de treabă dintr-un pătrat și gata, am avut un scop care ne-a unit în eforturi și pentru care am muncit dincolo de puterile noastre. Sau cel puțin eu asta am simțit, văzându-mi colegii la treabă. Au contat enorm aprecierile organizatorilor de festivaluri de top, ale criticii internaționale și ale participanților, împletite cu efuziunea publicului cinefil, care ne-a motivat deseori, pentru că au contribuit la impactul TIFF în lanțul trofic al culturii din zona asta în care viețuim.



Anca Macovicu pe covorul roșu la TIFF 2019
Credit foto: Nicu Cherciu

Sunt mândră că am fost un strop de ulei pe roțile care au mișcat ceva în sufletele și mințile a zeci de mii de oameni, provocând spectatorii, autoritățile și legiuitorii deopotrivă la deschidere și apropiere față de cinema și cultură în general.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii ăștia? Ai reușit în vreun an să vezi vreun film?

Selecția de filme a fost mereu de top, la nivelul celor mai bune festivaluri din lume, un merit avându-l Mihai Chirilov & co. În timpul TIFF-ului am prins puține ocazii să văd filme pe ecran mare. Am apucat să văd câteva proiecții faine la Bonțida, câteva documentare și filme horror, unele filme din competiție pe care le-am și votat încântată, scurtmetraje românești și puține alte titluri alese cu grijă din programul stufos.

Unul din filmele care mi-a rămas multă vreme pe retină, văzut cred că acum vreo 15 ani, în ultima dimineață de TIFF la Cinema Victoria, este „En la cama” al lui Matías Bize. Era prima dată când îmi înfruntam oboseala urmărind o discuție lungă pe ecran, în spaniolă, între doi oameni, întreaga acțiune petrecându-se într-o cameră de motel din Santiago. Ulterior, mi-am disperat amicii cu favoritul meu la TIFF 2017, georgianul „Familia mea fericită” care a luat Trofeul Transilvania. O să-mi aduc aminte toată viața de obsesia dezvoltată pentru filmul indian comercial „Om Shanti Om” la care s-a dansat în aer liber în curtea Universității, de crush-ul pe Mads Mikkelsen în „Flame si Citron” al danezului Ole Christian Madsen, de discuțiile interminabile despre unele din filmele pe care le vedeam noaptea în fața laptopului și, iată, mi-e greu să aleg un anume titlu.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște?

Sau pe care abia aștepti să-l vizitezi când e festivalul?

Am pendulat atât de mult cu treabă în triumphiul Piața Unirii, Piața Mihai Viteazu, Piața Avram Iancu încât locurile cu pauze de respiro – Via sau Livada erau și cel mai greu de atins. Poate ajung acum. Mi-am propus în fiecare an să revăd Grădina Botanică, dar n-am reușit. Abia aștept, însă, să văd o proiecție în aer liber la Bonțida și, cel mai mult, să-mi revăd prietenii de la Cluj în ce loc s-o nimeri să fim împreună, să vorbim câte-n lună și-n stele. Aș vrea o înghețată de lavandă, savurată pe treptele de la Universitate, revederi zâmbitoare cu oameni dragi și neapărat o vizită la un outlet.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

Inspirație.



TIFF 2016



TIFF 2017



TIFF 2019

Crăița Nanu, Programmer Film Department, fost Guest Manager



Crăița Nanu

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Nu mai știu cum exact am ajuns eu în echipa AperiTIF. 2010 a fost primul an de contact contractat al meu cu TIFF-ul. Știu însă că Ana Maria Sandu îmi dădea filme la văzut și ea a fost primul om care a primit primul meu text despre un film, pentru revista zilnică AperiTIF.

Trebuia să scriu o cronică. Am predat o frumoasă compunere de două pagini pentru care Ana mi-a mulțumit, mi-a spus că îi pare bine că mi-a plăcut filmul, dar eu trebuie să scriu pentru publicul care intră la cinema, nu pentru cel care iese. Ceea ce mă aduce la cât de dificil este acest interviu. E greu să povestești pentru necunoscători senzațiile din culisele unui eveniment, de la motoare cum s-ar zice. Trebuie pentru început să precizăm că toate reacțiile din perioada de lucru la un eveniment sunt ale unui om în contratimp și sub presiune.

Dacă pui peste asta și atașamentul emoțional cu evenimentul în sine și relevi faptul că omul în chestiune este anxios și perfecționist, iese ceva hibrid.

Ceea ce îmi aduce aminte de o scurtă conversație cu un oaspete cu care m-am intersectat într-un an, la o petrecere, în timp ce alergam cu o foaie prinsă într-un clipboard, îndesat într-un plic. Trebuia să prind membrii juriului mare și să-i pun să semneze procesul verbal pe care scria ce premiu cărui film dăuseră. Asta se întâmpla cu o seară înainte de ceremonia de premiere și informațiile erau încă confidențiale.

Cu un ochi la juratul introdus într-o conversație din care era evident că nu îl puteam scoate brusc, am ajuns să fac conversație de complezență cu un alt oaspete, care m-a întrebat dacă ne mai și odihnim. Avem baterii super performante, i-am zis. Ne țin de obicei până pe la 3 dimineața. Apoi au instalat niște plug-inuri pe pereți și ne bagă în priză până a doua zi. Oaspetele a râs iar eu am plecat mai departe la semnat, apoi la birou, apoi la mașini, apoi povestea continuă, poate, în răspunsul următoarei întrebări.

Am pornit deci la AperiTIF, dar majoritatea amintirilor puternice le am din cei 9 ani în care am făcut parte din departamentul de guest, mai întâi m-am ocupat de Q&A-uri (adică organizarea sesiunilor de discuții cu publicul din finalul filmelor) și echipa de îngerași (voluntarii minune ai departamentului, cei care au grijă ca oaspeții să n-aibă nicio grijă în Cluj), apoi am preluat organizarea juriilor și parte din oaspeții străini. Iar din 2017 îmi petrec finalurile și începuturile de an în echipa de selecționeri ai festivalului, văzând filme străine și potrivindu-le împreună cu Mihai Chirilov pe secțiuni și amoruri.

Ce înseamnă munca ta în perioada festivalului, cu cât înainte de debutul festivalului începi să lucrezi la proiect? Câte ore muncești sau câte ore mai ai timp să dormi în timpul festivalului?

Aici cred că ar fi foarte plictisitor să mă apuc că înșir câte mailuri dau (mii), câte telefoane (mai puține de când cu zoom-ul), câte tabeluri (aoleo), câte date introduse unde, câte brainstorminguri, câte vizionări sau revizionări, câte căutări, și mai câte...

Munca de guest, de exemplu, este organizare și relații cu publicul. Nimic ieșit din comun. Singura treabă care e altfel sunt de fapt oamenii care o fac. E într-un mare fel să lucrezi într-o echipă de cinefili. Nu că aș vrea să mă dau mare cu industria din care fac parte cu imensă bucurie de aproape 20 de ani, dar sunt foarte foarte mișto cinefilii. Ai ce să discuți cu ei. Altfel se citește excel-ul. (râde) Somn în timpul festivalului există, așa a rămas vorbă. Dar luați la bani mărunți, noi workoholicii teleportați de pe scaunul de birou din București pe scaunul de birou din casa TIFF din Cluj, nu prea dormim.

Zic somn și îmi vine în cap “nu al meu, ci al oaspeților”. Îmi aduc aminte toate telefoanele primite dis de foarte diminează despre oaspeți care nu apăreau la mașină și riscau să piardă avionul.

Îmi aduc aminte de poza cu ceas trimisă de un oaspete care a ratat avionul pentru că nu i-a sunat deșteptătorul. Asta ar fi varianta de mi-a mâncat pisica tema a oaspetelui străin care decide în ajun că, de fapt, n-are niciun chef de călătoria de a doua zi. Pățești.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Tot de un final de festival se leagă și exemplul care mi-a venit în cap. Îmi amintesc ultima duminică din 2017 parcă, pe la 11 ziua, când am fost anunțați că s-a întors din zbor avionul în care ne plecaseră ultimii 50 de guești (producători, regizori, directori de festivaluri, jurnaliști). În drum spre aeroport nu reușeam să-mi imaginez ce va urma, iar imaginea de care m-am lovit acolo mi-a dat block total. Oamenii erau complet epuizați, debusolați și confuzi. Nu știau ce va urma, stăteau pur și simplu în picioare, cu bagajele între ei și așteptau. În timp ce colega mea, Dodo (Dorina Oargă), a lămurit situația cu angajații aeroportului, eu mai aveam puțin și făceam flick flac-uri ca să destind un pic atmosfera. Pe modul stand-up, cum facem haz de necaz și sperăm totuși că se va rezolva și veți pleca imediat pe drumul pe care porniserăți. Nu s-a întâmplat deloc asta.

Anul acela festivalul s-a prelungit un pic pentru că gueștii noștri au primit cadou surpriză încă o noapte în Cluj. Până s-a elucidat însă această soluție, au trecut niște ore bune, timp în care disperarea mea că nu îi pot ajuta în niciun fel pe acei oameni a ajuns la cote maxime și s-a concretizat în decizia că sigur le este foame.

Drept pentru care am sunat și am comandat 50 de sandvisuri din Cluj și am rugat un șofer să mi le aducă. Însă rugămintea mea a ajuns, ca telefonul fără fir, fără urgența cu care o trimisesem. Sandvisurile au fost deci comandate într-un loc unde prepararea lor este o treabă meticuloasă, care necesită timp și atenție. Bref, am primit cinci plase de sandvisuri fix în secunda în care gueștii se îmbarcau în autocarul aeroportului pentru a fi transportați la hotel, unde îi aștepta cina.

Care e proiectul/ întâmplarea/ evenimentul pentru care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

Chiar nu știu. Mă tot gândesc că momente separate par prea mici, iar greul e, de fapt, totul împreună. Să te ocupi de 150 de oaspeți străini, de la invitație până la decolarea din Cluj e ca și cum ai face un imens dar extrem de minuțios tetris. Toate piesele se potrivesc doar într-un anumit fel. Cumva mereu începutul pare copleșitor și finalul, pe epuizare, e satisfăcător.

La fel e și cu preselecția. Lista de filme este atât de mare la început încât e ca și cum ai căuta un proverbial ac în carul cu fân. Ești pus brusc în fața a zeci de filme din aceeași țară. Ca selecționar le învârți, le sucești, încerci să le vezi astfel încât să încapă fiecare pe loc egal în atenția ta, astfel încât verdictul final să fie unul complet asumat cu o vizionare adevărată în spate. Tot tetris se simte. Cred că nu am împărțit de fapt niciodată munca mea la TIFF pe momente, de aia mi-e greu să răspund la întrebarea asta. Am văzut-o mereu ca pe un tot.

Care e invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

De Sion Sono am fost cea mai mândră. A fost greu de organizat vizita lui, dificil de ajuns la un program care funcționa, dar a ieșit până la urmă. Și cumva procesul mi-a rămas în cap ca o super reușită pentru că în timp ce zilele mi le petreceam încercând să desțelenesc programul lui, nopțile mi le petreceam descoperindu-i filmele cu imens entuziasm. Faptul că apoi a venit și a vorbit cu publicul iar la mine la birou au ajuns reacții entuziaste despre discuțiile cu el, mi-a dat energie cât pentru zece TIFF-uri. Repet, echipă de cinefili, cu totul altă mâncare de pește. (râde)

E un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Cred că în fiecare an îmi rămâne câte un film la care apoi nu reușesc să mă gândesc altfel decât în contextul TIFF-ului. Cum ar fi „Sieranevada”, la care am evadat din birou cu parte din colegele mele și am ajuns nu știu cum la un mijloc de rând, într-un final de zi, pe epuizare și cu stomacul gol-gol. Deja pe la mijlocul filmului simțeam că mă ia cu leșin uitându-mă la masa plină de pe ecran. Și nu știu dacă s-a auzit ceva dinspre foamea mea, sau pur și simplu a fost o coincidență fantastică, dar fix când tatonam cu ideea să ies pentru a leșina în intimitatea trotuarului, colega mea Anca Drăgoi mi-a pus ceva în palmă. Erau câteva alune pentru care îi mulțumesc până în ziua de azi, căci „Sieranevada” a rămas unul dintre filmele mele românești preferate. Și zău că nimic nu se compară cu vizionările într-un CCS (Casa de Cultură a Studenților) plin ochi.

Mai am și „La Gomera”, la care mi-am dorit atât de tare să merg încât mi-am cumpărat bilet din prima zi. Pe care bilet l-am pierdut, nu știu nici până la ora asta ce s-a întâmplat cu el. Cert este că am intrat pe șest, ca omul cu badge de staff care se bagă și am avut norocul să dau peste o colegă care ținuse un loc pentru cineva care nu mai ajungea. Problema cu „La Gomera” era că filmul rula fix pe finalul jurizării, iar eu eram responsabilă cu preluatul deciziilor. Aici m-a ajutat Mihai Chirilov, care a stat cu juriul până la finalul filmului, apoi a alergat înapoi la cinema unde trebuia să intre la Q&A. Am ieșit în goană pe generic, am trecut razant pe lângă el cât să-mi spună să mă grăbesc, iar eu să îi mulțumesc.

Abia anul trecut am decis să ies din echipa de guest, așa că nu știu încă dacă îmi va fi dor de satisfacția imensă pe care am simțit-o în ultimii nouă ani de fiecare dată când am reușit să văd un film în timpul zilei. Ce știu e că în mod cert îmi voi aminti mult timp de acum încolo acele evadări.

Renate Rozenberg, PR Manager – Cluj

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Inițial am lucrat în echipa agenției care ajuta festivalul în promovare, apoi încet, încet am migrat și am devenit pur și simplu TIFF staff.

De când începe munca de fapt pentru festival și cam cât muncești în ore, eventual proiecte?

Diferă mult de la an la an, dar cel mai adesea munca intensivă începe pentru mine cam cu 3 luni înainte de festival. Ne regăsim apoi, de-a lungul anului, pe alte proiecte conexe festivalului, nu simt că mă desprind vreodată cu adevărat de TIFF mai mult de câteva săptămâni pe an.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului de-a lungul anului?

E ciudat dar chiar nu știu un moment cu adevărat de criză în TIFF. Ce știu sigur e că, indiferent prin ce moment foarte stresant am trecut, și au fost sute, întotdeauna am găsit pe cineva să mă ajute sau măcar să mă asculte în timp ce dădeam cu toate de pământ. Festivalul e un carusel de emoții, singur nu-l poate duce nimeni, ai nevoie să știi că poți avea încredere în cei din jurul tău.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

Sunt foarte mulți dar mie mi-a rămas la suflet Sebastian Lelio. Modest și simpatic și cu niște ochi albaștri superbi, înainte și după câștigarea Oscarului.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

„Old boy” – a deschis TIFF în 2005, cred, mi-a rămas în minte combinația dintre starea mea, absolut fascinată de ce era pe ecran, și şușotelile oamenilor care ieșeau pâș-pâș din sală, prea șocați.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepti să-l vizitezi când este festivalul?

Acasă. Îmi plac zilele din festival când, brusc, lucrurile se așează și pot să dau o fugă să iau cina sau prânzul cu ai mei.

Când te gândești la TIFF – cum l-ai descrie într-un cuvânt?

Zăpăcitor.



Renate Rozenberg la TIFF 2018

Credit foto: Nicu Cherciu



Mihai Chirilov, Tudor Giurgiu

și Renate Rozenberg la Conferința de presă TIFF 2021

Credit foto: Nicu Cherciu

Dana Boghean-Melconian, Guest Transport Coordinator



Dana Boghean-Melconian și Ileana Cecanu la TIFF 2010

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF? Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Sunt în echipa de la ediția a 2-a. Mă știu cu Oana și cu Tudor de când eram foarte tineri și la bere mi-au povestit de festival. Nu am schimbat poziții, doar am scos sau adăugat atribuții în cadrul departamentului de guest. În primii ani mă ocupam de tot ce înseamnă travel: emitere bilete avion guests, deconturi invitați, cazări și transport terestru. De câțiva ani, mă ocup doar de emitere bilete avion guests și deconturi invitați, deoarece festivalul a crescut foarte mult și a fost nevoie să redistribuim atribuțiile. La o ediție de TIFF m-am ocupat și de invitații români, dar tot în anii în care festivalul era mai mic

Ce înseamnă munca ta în perioada festivalului, cu cât înainte de debutul festivalului începi să lucrezi la proiect? Câte ore muncești sau câte ore mai ai timp să dormi în timpul festivalului?

Încep să lucrez pentru TIFF cu aproximativ 2 luni – 2 luni jumătate înainte și termin cel mai sigur în toamnă, când terminăm toate deconturile către instituțiile finanțatoare.

Înainte de festival cam cu o lună și-n timpul TIFF-ului, dorm maxim 4 ore pe noapte. În rest, stau continuu la butoane.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

În fiecare an există câte ceva dificil de rezolvat, sau poate chiar mai multe momente de panică. Dar așa cum vin, așa trec. Modificările de ultim moment sunt cele care mă solicită cel mai tare, oamenii care pierd avioane și rămân prin aeroporturi, cei care nu ajung la aeroport că nu s-au trezit sau invitați care trebuie să zboare de azi pe mâine.

Care este proiectul/ întâmplarea/ evenimentul pentru care te gândești și astăzi cu bucurie că “ți-a ieșit” așa cum ți-ai propus deși părea greu sau imposibil?

Faptul că uneori (destul de rar) reușesc să ajung la petrecerea de final pe la 4-5 dimineața și sunt fericită că participanții nu s-au retras încă la somn.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

În ciuda ritmului nebun de lucru, în fiecare an mă bucur de câte ceva. Poate de o întâlnire cu Alain Delon, sau pur și simplu de faptul că sunt o mică rotiță într-un angrenaj uriaș și că felia pe care o pretez face ca întregul mecanism să funcționeze.

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Eu nu ajung la filme. Am reușit să văd în festival doar filmele la care am lucrat. Și mare îmi este emoția de fiecare dată când urc pe scenă alături de echipă și în același timp sunt parte și din organizarea festivalului.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepti să-l vizitezi când este festivalul?

Camera de hotel și patul. Lăsând glumele deoparte, îmi pare rău că în toți acești ani nu am avut timp să vizitez Grădina Botanică sau să beau o cafea în liniște la vreo terasă. Însă în fiecare an plec din București cu gânduri optimiste și sper să reușesc să văd mai multe locuri.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

Poveste.

Ozana Oancea, fost International Relations Manager, acum responsabilă de Bursa Alex. Leo Șerban



Ozana Oancea la TIFF 2013
Credit foto: Gabriel Aldea

Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF? Câte poziții în schema festivalului ai schimbat în anii aceștia?

Cum am ajuns să lucrez la TIFF: cum se împlinesc dorințe pe care nu le spui nimănui
Înainte de TIFF am fost actriță la Teatrul Național Craiova. Jucând în spectacolele lui Silviu Purcărete, sub directoratul lui Emil Boroghina, am avut 10 ani neprețuiți. Fiindcă aveam roluri vizibile plus traduceam mult pe la diverse înfățișări cu presa sau cu organizatorii de festivaluri pe cam toate continentele (minus Africa), am ajuns să admir foarte tare mașinăria festivalieră căreia i se datorau călătoriile fantastice ale Ozanei (plus ale colegilor ei) și să-mi doresc cumva în sinea mea să mă strecor și eu în cabina de comandă a mașinăriei.

Plecasem de la Craiova, avem un băiat de un an și m-am trezit cu un telefon de la Corina Stan, de la Libra Film, ne cunoscusem la ceva castinguri (minus succes la acele castinguri pentru reclame).

Corina e din Craiova și absolventă de critică de teatru, mai tânără decât mine, mă știa. M-a ghicit, pur și simplu. Câte poziții...plus-minus două.

Corina m-a invitat să-i iau locul ca print traffic manager, adică omul care face tot ce trebuie ca filmele (care atunci, la TIFF nr. 2, veneau încă pe peliculă, adică în cutii greute de carton cu etichete jerpelitate în care erau 2-5 cutii rotunde de tablă, cu rolele de... film) să ajungă de la alte festivaluri sau de la producători/ distribuitori pe aparatul de proiecție de la cinematograful din Cluj și pe urmă, în unele cazuri urgent, pe alte aparate de proiecție din alte orașe, țări, continente, la alte festivaluri. Corespondență, colectare de date tehnice, excel lat, stivuială de cutii greute, acte vamale, curieri.

Am stat apoi un an fără TIFF, n-am fost cucerită de Exceluri și de vămi, după care m-a chemat Tudor Giurgiu (scriu nume complete, la toată lumea) și mi-a propus să fac hocus-pocus, uite-o nu e cu oameni, nu cu cutii greute de carton. Asta mi-a plăcut mult și am făcut destul de mulți ani jobul ăsta. Cred că s-au schimbat denumirile, în rest, esența activității a fost aceeași, dimensiunea și vizibilitatea au crescut, odată cu acest TIFFrumos.

Denumirile s-au legat de Guest Department sau International Relations (mă ocupam și de relația cu centre culturale, ambasade, parteneri oficiali externi - centre ale cinematografiei din țări care aveau programme de tip Country in Focus).

Ești între oamenii din echipă care s-au aflat în mai multe ipostaze, nu doar în culisele proiectului, ci și în fața publicului, cu filmele tale. Ce amintiri păstrezi de la proiecții - de la Felicia, înainte de toate, de exemplu?

Mă bucură mult întrebarea asta. Deși e mult de atunci și situația nu s-a repetat, decât în mult mai mică măsură (Visul lui Adalbert, Captivi de Crăciun, chiar și anul ăsta exist un pic în programul TIFF, cu prezențe în filmul Interfon 15, scenariul și regia Andrei Epure și Scara, scenariul și regia Vlad Păunescu).

Văzusem Felicia, înainte de toate la festivalul de la Sarajevo, cu un an înainte. La proiecția de la TIFF nu m-am dus decât la final. Era, în paralel, o proiecție specială cu un film israelian, al lui Samuel Maoz, cu prezență oficială, cu dispozitive de security etc și am fost acolo. Am alergat după eveniment, mi s-a rupt rucsacul pe Eroilor și am parcurs restul drumului cu toate foile pe care le căram cu mine, pe lângă electronicele de rigoare, în brațe. Am intrat la cinema Victoria pentru ultimele minute din film.



Fanny Ardant și Ozana Oancea la TIFF 2018

M-au izbit sala plină, respirația sălii pline, un apucat de mână de la cineva care stătea pe un scaun suplimentar lângă ușă, unde mă oprisem și eu. Oana Giurgiu. Nu știu cum oamenii care fac atât de multe lucruri, care asamblează cu siguranță puzzle-uri atât de complexe plus mai și petrec cu forță până în zori, găsesc timp și să se uite la câte un film, tocmai al meu!...

Am văzut și eu finalul, am făcut un Q&A cu Răzvan Rădulescu și Melissa de Raaf, moderat de Mihai Chirilov, am fugit mai departe pe la obligațiile mele. Apoi a urmat gala de închidere. Am luat un premiu, eram sus în lojă cu Donata și Wim Wenders, invitații speciali ai acelei ediții, am alergat ceva până la scenă, noroc că mi-era cunoscut locul și am nimerit destul de repede. După care am reintrat la parter, pe ușa din centru unde erau camerele de filmat, ca să văd ce se mai întâmplă. Acolo era, iar !, Oana Giurgiu, producătorul galei, cu cameramanii, fotografii, colegele de la protocol etc. M-a îmbrâncit... nu prea era genul brânci felicitare, m-am mirat. De fapt, Oana se zăpăcise pentru o clipă și, văzându-mă acolo și știind că mai urma un premiu pentru mine (cel de interpretare, pe care l-am primit ex aequo cu, Doamne !, Victor Rebengiuc, pentru Medalia de onoare) a crezut că iar o să ajung greu la scenă, că nu prea aveam cum să trec de zidul de camere, pupitre, firăraie și...să mă duc. Peste câteva minute am aflat ce fusese brânciul. Am ajuns și-a doua oară.

Ai stat foarte aproape de mulți dintre invitații internaționali, prin contextul job-ului tău. E vreunul care te-a emoționat/ surprins în mod special prin caracterul lui?

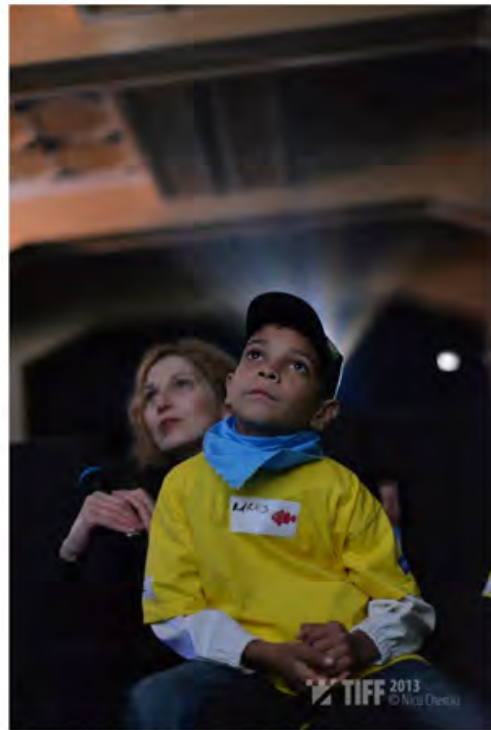
Da. Geraldine Chaplin. Pentru mine e genul de artist cel mai atașant. Am avut întâmplări frumoase cu fiecare. Dar Geraldine avea, în plus, o grație și, pentru mine, o aură. O generozitate, o sinceritate și o căldură de-a dreptul vizibil iradiante.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

La întrebarea asta pur și simplu nu știu să răspund. Am avut câteva situații în care am greșit și nu știam cum pot repara. Dar au știut ceilalți. Mihai Chirilov, Tudor sau Oana Giurgiu, Cristian Hordilă. Deci și eu am detectat sau creat poate câteva momente dificile, dar mașinăria mare e bine proiectată și construită iar echipa de intervenție competentă. A funcționat mai departe, fără întrerupere, chiar dacă unii parametri erau temporar pe minus.

Care e invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

Te simți mândru de fiecare dată când un invitat (plus-minus de onoare) are o întâlnire emoționantă cu publicul lui.



TIFF 2013

Credit foto: Nicu Cherciu

Că e Alain Delon, că e Sophia Loren, că e pianistul brazilian Tony Berchmans sau grupul de echipe ale scurt metrajelor din competiția locală sau de la Let's Go Digital (atelierile de cinema pentru adolescenți anuale).

E un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aștia?

Dacă e vorba de filmele văzute la cinema, la TIFF, răspunsul jalnic e nu. Nu că ar fi imposibil să vezi filme la cinema, în timpul TIFF-ului, măcar cele de pe la mijlocul săptămânii, din Open Air-uri, de la Bonțida sau de la Vlaha, care încep destul de târziu, seara, ar fi posibile. Dar eu nu prea am avut răbdare. Am mai văzut câte un film duminică, în ultima duminică, lumea a cam plecat.

Dar, totuși, un film foarte pe gustul meu...pe vremea când mai existau screenere pe DVD am prins un film islandez care mi-a plăcut foarte tare, se numea Back Soon, regia Solveig Anspach, cu o actriță, Didda Jonsdottir, care - acum mă gândesc - are un gen de imaterialitate, de altă factură decât a lui Geraldine Chaplin, dar tot... un soi de energie care îi ridică un pic de la sol corpul mic și subțirel. Nu am avut invitați la acest film.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepți să-l vizitezi când e festivalul?

Mie îmi place la Casa TIFF. Existența Casei TIFF a fost pentru mine o mare bucurie. Ideea de centru, de loc unde suntem aproape toți (mi-ar fi plăcut să fim chiar toți, și cei de la presă, și cei de la tehnic). Îmi mai place în Lounge-ul TIFF din Piața Unirii, din același motiv, e în perimetrul TIFF. Liniște e oriunde, dacă te bagi într-un colț. Când mai nimeresc la Cluj și nu e TIFF îmi place la Demmers, la Samsara, dacă am de lucru, stau un ceas-două-trei. Merge mintea bine, sunt locuri unde mă adun foarte bine. Probabil și multe alte locuri sunt așa, dar nu le știu eu. Îmi place să văd spectacole la teatrele mari și mici din Cluj, la Teatrul Maghiar, la Reactor, la Teatrul Național.

Dacă ar fi să definești TIFF printr-un singur cuvânt, ce ai alege?

N-aș vrea să mă repet, dar nici să mă trădez.

Am mai răspuns la întrebarea asta și am zis că e together/ împreună. Nu știu dacă lingvistic o fi justificat dar alături together și to gather. A fi, a face împreună. A aduce împreună, a aduna de pe peste tot, a culege. Asta face, plus - minus, un festival, aduce împreună ce am făcut împreună ca să putem fi împreună.



Ozana Oancea și Geraldine Chaplin la TIFF 2012



Ozana Oancea și Victor Rebengiuc la Gala TIFF 2010



Ozana Oancea și Sophia Loren la TIFF 2016

Silvia Aștilean, 10 pentru Film și partea de fashion la TIFF



Cum ai ajuns să lucrezi la TIFF?

Ai migrat către alte job-uri de-a lungul anilor?

În primii ani ai festivalului, fugeam doar câte un week-end să văd și eu ceva proiecții și fiindcă mi-era dor de Cluj. Apoi mi-am propus să explorez și din interior acest fenomen, am luat legătura cu Oana Giurgiu și în 2009 am intrat în echipă, la primul meu TIFF, pe bune.

De-a lungul celor 12 ani, am trecut prin mai multe departamente, am început ca și assistant location manager la Muzeul de Artă, apoi câțiva ani m-am ocupat de secțiunea de TIFFFashion, inițiată de Oana, coordonator de expoziții, location manager și style consulting în cadrul proiectului 10 pentru FILM, și al festivalului. De migrat, mai mult fictiv, de la designer, la statutul de stilist. Inevitabil.

Care este cea mai emoționantă amintire a ta legată de TIFF?

În fiecare an au fost momente emoționante, clipe minunate petrecute cu colegii mei și cu invitați ai festivalului, lansări, vernisaje, proiecții speciale în prezența unor artiști, pe care nici nu visam să-i văd vreodată, concerte în locuri inedite. Pentru mine cel mai emoționant moment al festivalului este ceremonia de deschidere a unei noi ediții TIFF, cred că au fost doi ani invitați cei de la Compagnie des Quindams, care au avut o reprezentare fabuloasă în Piața Unirii, spectacol care se potrivea ca o mânășă amplasamentului și evenimentului. Pentru toți participanții TIFF, aici se dă startul celor 10 zile de maraton cinematografic și nu numai.

Care a fost cel mai dificil moment de administrat în timpul festivalului?

Există desigur multe astfel de situații, pentru mine cel mai dificil de coordonat a fost spațiul din clădirea fostului Hotel Continental, unde timp de circa 3 ani am avut o locație foarte greu de gestionat, și din punct de vedere logistic, dat fiind faptul că era într-un stadiu avansat de degradare, dar și de mentenanță pe durata festivalului, însă interiorul cu aspectul său vintage, era foarte propice pentru expoziții și

concerte. Acolo s-a depus o muncă fizică unde fără echipa logistică a festivalului și fără ajutorul voluntarilor ar fi fost imposibil.

Care este invitatul sau premiantul din festival care te-a făcut să te simți mândră că faci parte din acest proiect?

În fiecare an sunt invitați în cadrul TIFF foarte mulți artiști, predominant din lumea filmului, evident, toți așteaptă cu sufletul la gură ca board-ul festivalului să anunțe invitatul surpriză, atracția ediției. De obicei este un artist care a contribuit enorm la cinematografia mondială, este mega-cunoscut și apreciat, cu alte cuvinte, un star. Eu însă sunt foarte mândră că mari actori români sunt invitați de onoare, sunt amintiți și celebrați, pentru întreaga lor activitate și contribuție la cinematografia românească, gândiți-vă că generația noastră a crescut cu filmele lor, când nu existau și nu aveam multe alte alternative culturale, așteptam un spectacol de teatru sau lansarea unui film ca pe un eveniment major din domeniu. Acești actori români au avut o carieră bogată. Eu sunt recunoscătoare și mândră că și datorită activității lor în cinematografia română, există acum artiști români renumiți care le-au călcat pe urme, și acum sunt premiați la festivaluri prestigioase internaționale.



Actorii din „10 pentru film” pe covorul roșu la Gala TIFF 2018

Credit foto: Nicu Cherciu

Este un film care ți-a rămas cel mai aproape de suflet în anii aceștia?

Da, de fapt ar fi chiar două de care nu pot uita, o proiecție din cadrul selecției de film TIFF 2005, pe care mi-am dorit mult să o văd și care m-a fascinat ca pe un copil, opera lui Hayao Miyazaki – „Howl's Moving Castle” și prețiosul, fragilul și atipicul film al regizoarei maghiare Ildiko Enyedi, „On Body and Soul” din 2017. Am stat ca pe vremuri la proiecție la Casa de Cultură a Studenților, pe scări efectiv, era sold out și eram foarte fericită că am reușit să-l văd. Un film de o profunzime sufletească fenomenală, o imagine fantastică și o muzică pe măsură, o viziune, aș spune mai minimalistă, pe gustul meu, care explorează acea parte mai ascunsă dintre noi.

Ai un loc preferat în Cluj unde te retragi când vrei puțin liniște? Sau pe care abia aștepți să-l vizitezi când e festivalul?

Da, acasă. Eu sunt din Cluj, copilăria și studenția mi le-am petrecut aici. Abia aștept să cutureier din nou locurile mele preferate, multe s-au schimbat, însă asta e inevitabil într-un oraș de anvergura Clujului. Îl iubesc, iar în perioada festivalului îl ador.

Ce a însemnat pentru CV-ul tău activitatea din TIFF? Te-a ajutat în altă parte faptul că ai lucrat pentru TIFF?

Îmi place să cred că experiența acumulată aici mi-a adus un plus de profesionalism pe nișa mea, în formarea mea ca artist vizual și mai ales ca stilist. Înveți de oriunde, și de la oamenii întâlnești aici, din colaborările cu designeri și artiști prezenți la TIFF. Da, s-au deschis multe porți.

Ai coordonat proiectul 10 pentru FILM. Care este cea mai frumoasă amintire?

Te mai cauți actorii de la edițiile precedente? Ce ai învățat din proiectul acesta?

De 9 ani ma ocup, ca stilist, de cei 10 actori selecționați în acest program. Nu îi coordonez eu, ci oameni din industria de film și casting, însă eu mă ocup de look-ul acestora și împreună cu regizorii și fotografii colaboratori încercăm să scoatem în evidență personalitatea fiecăruia, să-i învățăm să pună accent pe ce-i avantajează și să-și folosească atuurile. Acest program este o mină de aur pentru cinematografia nouă românească, și nu numai. Una din condițiile participării este să nu fi avut colaborare pe produs de cinema, sunt doar actori de teatru din toată țara, tineri sau experimentați, care nu au făcut până acum cunoștință cu pelicula. Acest program însă urmărește să ofere tipologii și talente noi pentru lumea filmului, ca un director de casting să aibă un portofoliu de unde să aleagă. Nimic nu mă mulțumește și bucură mai mult decât să văd că, în anii după participarea celor 10 la program, aceștia sunt pe un generic la un nou proiect de film. Atunci știu că selecția a fost vitală pentru cariera lor în cinema.

Fiecare generație îmi lasă amintiri de neuitat, e inevitabil. Cea mai frumoasă amintire este să-i văd pe toți la shooting-ul de final, pe covorul roșu, la gala de închidere a festivalului, mulțumiți și încântați de experiența avută. Cu unii dintre ei mai țin legătura, ne mai vedem ocazional sau ne reîntâlnim la premiere și chiar mai colaborez, când au nevoie, ei știu că pot să conteze pe mine.

Proiectul acesta mi-a arătat o perspectivă, un viitor pentru mulți tineri talentați, contează enorm să ai o șansă, o oportunitate, un punct de pornire înspre visul tău. Generația 10 pentru FILM este acea generație care își propune vise imposibile și aspiră la posibilitatea îndeplinirii lor.



TIFF 2016



TIFF 2015



TIFF 2019

Credit foto: Nicu Cherciu



#trecipeproaspat

FILME

CU VIZIUNE NOUĂ,
EXPERIENȚE CU
INGREDIENTE
PROASPETE

HAI ÎN LIDL HUB, ȘI INTRĂ ÎN FILMUL PROȘTEȚIMII!
PIAȚA UNIRII, CLUJ | 23.07-01.08.2021



Actori în
10 pentru FILM,
Invitați

Răzvan Penescu, selecționeer în 10 pentru FILM



Răzvan Penescu

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Of, mai că îmi vine să încep cu o înjurătură (și știu cât de șocant ar fi asta pentru cei care mă cunosc). Urăsc genul ăsta de întrebare pentru că e atât de nedreaptă. Vin la TIFF de mai bine de 15 ani și în viața mea cu multe zile egale cu ele însele, TIFF e o bulă de neomogenitate, în care o ediție nu seamănă cu alta, o zi nu seamănă cu alta, un om nu seamănă cu altul. Și, desigur, o amintire nu seamănă cu alta și nu poate exista o ierarhie între ele. Cele mai multe amintiri nu sunt legate de film, pentru că TIFF e mai mult un festival de întâlniri și experiențe, și doar apoi un festival de film.

Jumătatea de zi în care Alex. Leo Șerban m-a scos din malaxorul de filme în care intrasem cu dorința să văd tot și mi-a arătat Grădina Botanică după ploaie, cu regăsirea liniștii și a poveștilor (cele mai multe despre film, desigur). Aceași Grădină Botanică cu câțiva prieteni ai lui Leo, bând un pic de vin și vărsând un pic și pentru el, niște ani mai târziu. Marie-France Ionesco strigând la Lucian Pintilie: "Lucian, uite-l pe editorul tău", când i-am fost prezentat (Lucian Pintilie a publicat pe LiterNet un text foarte personal "Pompa de morfină"). Întâlnirea față în față cu Geraldine Chaplin, o doamnă fină ca o prințesă. Un baschet nocturn la întoarcerea de la Cazino cu echipa de la 10 pentru FILM și un grup de clujeni. O șaorma la miez de noapte cu una dintre cele mai frumoase și mai inteligente femei din România (dintre foarte multele care se potrivesc de minune la TIFF).

Coadă la înghețată cu Wim Wenders, unul dintre cei ale căror filme mi-au răvășit adolescența. Durerea Roland Garros-urilor pierdute de Simona Halep. Discuțiile celor 10 pentru FILM cu Cristi Puiu, unul dintre cei mai abrazivi invitați la acest program și unul dintre cei de care toată lumea se îndrăgostea inevitabil. Regăsirea lui Carmen Galin, care a acceptat invitația de a fi onorată la TIFF, și speranța că va mai face film. Generozitatea și bunătatea lui Vlad Ivanov, gata mereu să spună o poveste și să dea un sfat.

Fiecare din discuțiile îndelungi și fabuloase din ultima noapte de festival, de multe ori răscolitor de sincere. Gala de premiere și feedback la concursul de cronică organizat de EducaTIFF pentru clasele I-XII, în care zeci de mâini de puști entuziaști, curați, pasionați au notat pe zeci de carnețele toate sfaturile pe care m-am priceput să le dau. Clipa aceea în care o sală de pici sau adolescenți e captivată și redusă la tăcere de un film și care se prelungește până la genericul final, când toți izbucnesc în urale (cea mai sigură infuzie de entuziasm, de optimism, de lumină din tot TIFF-ul).



Răzvan Penescu și Alina Petrică la TIFF 2016

Omniprezența Oanei Giurgiu și eleganța calmă a lui Tudor Giurgiu. O ploaie cu spume pe care am decis să o înfrunt ca să nu întârzii la o proiecție. Felul în care cădea lumina pe fotografiile din expoziția Fellini. Triplul Q&A pe care l-am făcut cu un dublu nominalizat la Oscar, plus Emmy și BAFTA. Sălile pline, în care oamenii respiră împreună (în anii normali) și se bucură împreună, refăcând o parte din țesătura socială pe care tindem să o lăsăm să se deșire când ne retragem în singurătatea bulelor noastre.

Ce a însemnat să fii parte din proiectul 10 pentru FILM?

O responsabilitate uriașă, pentru că nu se depun candidaturi pentru acest proiect, suntem un grup de selecționeri care vedem mult teatru, punem 70 de nume de actori de teatru pe masă în fiecare an și discutăm până rămân 10 participanți. Și o tristețe majoră în fiecare an pentru cei 60 de actori care merită, dar nu vor ajunge (încă) în program. Din punct de vedere personal, o confirmare că dacă faci lucrurile cum trebuie, universul o să afle cumva, dar află mult mai repede dacă îl ajuți puțin.

Dintre rezultatele acestui proiect, de care este cel mai mândru?

Paradoxal nu sunt mândru că unii dintre actorii din program (foarte mulți, probabil peste 90%) au făcut film după ce au participat la program. Știam că au potențial – de asta au ajuns în program – era de așteptat ca programul acesta să îi ajute să facă niște mici ajustări la felul în care abordau castingurile, să îi poziționeze ceva mai bine în raport cu lumea filmului și să îi pună în postura să ajungă să facă film. Deci faptul că ei au făcut film e parte din normalitate.

Când însă un tânăr actor mi-a spus că ceea ce a aflat de la un prieten care a fost în programul 10 pentru FILM l-a ajutat să facă pașii necesari ca să ia un rol important, atunci chiar am simțit că ceea ce se întâmplă în program e mai mult decât o simplă întâlnire între niște oameni, că e ceva ce are forța de a iradia într-o întreagă comunitate, dincolo de grupul celor 100 care au trecut prin acest program în cele 10 ediții de până acum.

Sunt lucruri care lipsesc din școală și care țin de ABC-ul unei meserii care nu e doar despre a juca, ci și despre a te informa, despre a te face vizibil, despre a avea stomac tare și despre a fi dispus să o iei mereu de la capăt, cu speranță, îndârjire și convingere că munca făcută serios te va duce acolo unde îți dorești să ajungi.



TIFF 2013

Credit foto: Gabriel Aldea

Domnica Cîrciumaru, Director de Casting



Domnica Cîrciumaru

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Cea mai frumoasă amintire a mea nu este una, se contopesc crampeie de aducere aminte a întâlnirilor cu actorii de la 10 pentru Film, a petrecerilor și proiecțiilor filmelor la care am lucrat sau pe care, pur și simplu, le-am admirat.

Cât de mult te-au ajutat pe tine proiecte ca “10 pentru Film”?

10 pentru Film este o inițiativă care ajută mult actorii români debutanți sau mai puțin cunoscuți în industria cinematografică. Materialele făcute la TIFF, foto și video, m-au ajutat să îi pun în evidență în fața regizorilor și producătorilor în condițiile în care mulți dintre ei nu au materiale de promovare.

Cum crezi că ajută festivalul industria cinematografică?

TIFF este cel mai mare și mai important festival de film din România, este un barometru al proiectelor naționale și internaționale, iar pentru România cele mai relevante sunt prezente aici în fiecare an.



Iulia Rugină

Credit foto: Adi Marineci



Iulia Rugină la TIFF 2014

Iulia Rugină, regizoare, fost coordonator Let’s Go Digital, Transilvania Talent Lab

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Sunt foarte, foarte multe și se adună de la an la an. Una dintre cele mai frumoase cred că e proiecția filmului „Love Building”, de la Cinema Florin Piersic, în 2013. Sala era plină, oamenii stăteau pe scări, așa cum stătusem eu pe scări prima dată când am venit la festival, în anul II de facultate. Și în care am înțeles pentru prima dată că o sală întreagă care izbucnește în aplauze la finalul filmului tău îți dă un sentiment care nu se compară cu nimic. Nu pot să-l descriu, dar e genul de moment în care zici că orice ar fi, oricum ar fi lucrurile în jur în momentul ăla, pentru 5 minute asta e fericirea.

Ai făcut parte din echipa TIFF pentru câțiva ani. Ce ai învățat din experiența acestui proiect?

Am coordonat atelierul de film pentru adolescenți Let’s Go Digital! niște ani, iar apoi am coordonat Transilvania Talent Lab alți niște ani. Sunt ediții de TIFF de care îmi amintesc cu cel mai mare drag. Am învățat să nu iau niciodată de-a gata lucrurile care se întâmplă într-un festival atât de mare, să înțeleg și să apreciez tot efortul din spate. Văzută din interior, echipa TIFF a fost întotdeauna minunată pentru că e genul de echipă gata să sară în ajutorul colegilor și festivalului oricând se întâmplă orice neprevăzut, la orice oră ar fi asta. Și se întâmplă multe neprevăzute. Cred că mult din căldura și pasiunea acestui festival vine din căldura zecilor sau chiar sutelor de oameni care îl construiesc.

Ce a însemnat să ai filmul tău de debut în proiecție în Piața Unirii la TIFF și care au fost “efectele” acelei proiecții?

În Piața Unirii s-a proiectat în 2014 scurtmetrajul „Să mori de dragoste rănită”, în deschiderea unui alt film. Era prima oară când îl vedea toată lumea, dar mai ales personajul central al filmului, Angela Similea – care se juca pe ea însăși în povestea asta ficțională. Refuzase să îl vadă înainte, cumva mă bucuram că are parte de experiența completă și totală, dar nu știam cum vor reacționa oamenii pentru că nu îl mai arătasem public până atunci. Am stat lângă ea, în primele rânduri și mi s-a părut că a durat o veșnicie fiecare fotogramă, că nu doar îl scriam din nou, îl regizam încă o dată, îl montam din nou și îl vedeam și eu pentru prima dată. Așa o dilatare a unui moment am trăit foarte rar. Iar aplauzele de la final îmi răsună și acum în minte – pentru ea, pentru curajul pe care l-a avut și generozitatea de a se arunca cu noi în povestea asta.

E tare frumos să am filmul proiectat la TIFF, mai ales în Piața Unirii pentru că îmi doresc întotdeauna să fie mult public la filmele mele. Iar contactul cu publicul de TIFF e cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla ca regizor.

Oana Răsuceanu, scenarist, Fost PR & Press Manager



Oana Răsuceanu

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Oricât aş vrea să aleg doar una nu-mi iese. O fi sau nu un clişeu, dar chiar sunt tone. Cred că şi asta spune multe despre anii mulţi pe care îi leg de TIFF, de oamenii-TIFF (există o anumită categorie a vieţii mele), de experienţa-TIFF cap-coadă. Am, însă, un set de amintiri-imagini, atât de vii, atât de puternice, încât ele compun o foarte mare amintire frumoasă: holul din spate al cinematografului Republica (azi Cinema Florin Piersic – eu tot Republica îi zic şi azi) – locul unde a fost, pentru nişte ediţii (cele de demult, primele ale mele ca parte din echipă începând cu 2004), biroul festivalului şi unde era mereu un vânt (hai să-i zicem chiar curent) şi de unde mă strecuram uneori în sală, pe uşa din dos; Diesel-ul – cu dans muuuult şi feţe zâmbitoare la 4 dimineaţa, ca şi cum a doua zi la 8 nu ar fi trebuit să fim cu toţii fresh (sau măcar să dăm senzaţia); scaunele rezervate pentru echipă (2 rânduri) din partea de sus dreapta de la Republica pentru 9 Songs; Fanfara Ciocârlia şi dansul nostru din Piaţa Mică din Sibiu. Şi mă opresc. Nu de alta, dar cum ziceam – sunt tone.

Ai făcut parte din echipa TIFF pentru câţiva ani. Ce ai învăţat din experienţa acestui proiect?

Enorm de multe. Nu doar că am învăţat eu, dar am ajuns să ştiu să îi învăţ şi pe alţii. Asta apropo de perioada pe care am petrecut-o acolo (10 ani ca PR & Press Manager) şi de faptul că atunci când am pus punct acestui job am simţit nevoia să ştiu că cine va rămâne în continuare chiar va duce mai departe tot ce se construise până în punctul ăla. Lucru care s-a şi întâmplat cu vârf şi îndesat într-un mod organic şi extrem de benefic festivalului. Pentru mine anii ăia (cu întâlnirile şi lucrurile acumulate) au fost un soi de coming-of-age – TIFF-ul m-a făcut să fiu om mare. E parte din mine în cel mai profund mod cu putinţă.

Ce a însemnat să ai filmul tău de debut în proiecţie în Piaţa Mare la TIFF şi care au fost “efectele” acelei proiecţii?

Cred că mai tot timpul cât am fost parte din echipă mi-am proiectat o imagine a mea ca potenţial viitor guest al festivalului. Am aşteptat momentul ăsta cu multă emoţie. Şi am pus destul de multă presiune pe el. Dar ce s-a întâmplat în ediţiile în care am avut filme în festival (şi am devenit unul dintre invitaţii TIFF-ului) a fost cu mult peste aşteptările mele. „Love Building” (filmul nostru de debut – al meu, al Iuliei Rugină şi Anei Agopian) a avut premiera la TIFF, proiectat la Republica – exact acel loc unde îmi doream să se întâmple asta (ţinând cont de tot traseul meu personal în raport cu acel loc). Ştiu că am stat împietrită de emoţii. Şi ştiu că am plâns, la final, de bucurie – datorită reacţiei sălii. Publicul TIFF are ceva aparte. Un anumit tip de căldură rară. Te face să te simţi iubit, ca cineast. Lucrul ăsta s-a simţit identic şi la proiecţia din Piaţa Unirii cu „Să mori de dragoste rănită” – scurtmetrajul nostru. Efectele sunt de lungă durată. Şi te motivează să aştepţi cu nerăbdare următoarea rundă – oricând ar veni vremea ei.

Alexandru Papadopol, actor



Alexandru Papadopol

Credit foto: serialul HBO „Bani negri”

prezentat în avanpremieră la TIFF

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Am multe amintiri frumoase legate de TIFF, dacă stau bine să mă gândesc am numai amintiri frumoase. Mă pot referi aici la începuturile festivalului, eu participând încă de la prima ediţie din 2002 cu filmul „Occident”, în regia lui Cristian Mungiu, unde jucam unul dintre rolurile principale. Era altă Românie, altă lume, alt peisaj, dar emoţiile începutului aveau un rol bine determinat.

Îmi amintesc atmosfera incredibilă de la festivitatea de premiere, unde filmul lui Cristian a luat marele premiu şi de oamenii din sala cinematografului Republica (aşa se numea atunci) care se raportau la asta ca la un triumf cinematografic de proporţii internaţionale.

Apoi nu am cum să nu mă gândesc la ceea ce am simţit cu toţii când „Arest”, filmul lui Andrei Cohn, a luat premiu pentru cel mai bun film românesc acum doi ani. E un film de mare impact şi, cu modestie şi realism pot spune că a meritat să fie recompensat.

Dacă e să mă refer la amintiri create în jurul festivalului nu pot omite petrecerile fabuloase de la începuturile anilor 2000 când erau mai puţini participanţi şi TIFF era un festival internaţional, dar mai degrabă, pentru noi, un fenomen local-naţional care cuprindea oameni din industrie şi oferea un (nou) bun prilej de discuţii şi distracţie.

Am fost la festival cu toate filmele în care am jucat sau pe care le-am produs prin casa noastră de producţie –actoriedefilm.ro– şi mereu publicul a fost generos şi receptiv. „Două lozuri” a avut, de exemplu, un auditoriu impresionant, câteva mii de oameni participând la proiecţie. Apoi, un film foarte bine primit a fost „Povestea unui pierde-vară”, filmul lui Paul Negoescu.

Marele avantaj pe care îl oferă acest festival, pe lângă prezentarea filmelor româneşti şi asigurarea unei vizibilităţi, este mijlocirea întâlnirii cu un public de calitate, obişnuit deja de 20 de ani cu festivalul de film, public rafinat care, câteodată, poate constitui un reper solid în materie de filme de artă.

Ajutorul pe care îl oferă festivalul industriei de film din România este unul, evident, uriaş. Întâlnirea cu spectatorii, cu producătorii şi regizorii străini sau români poate constitui un avantaj. Dar, cred că cele mai importante lucruri sunt energiile şi reacţiile care apar în cadrul proiecţiilor, dialogul nemijlocit cu publicul după ce filmul a fost vizionat şi promovarea tinerilor actori în programul 10 pentru FILM. Cea din urmă mi se pare o iniţiativă admirabilă, foarte utilă şi care poate favoriza dezvoltarea unei noi generaţii de actori de film.

Maria Obretin, actriță, 10 pentru FILM, 2013



Maria Obretin la TIFF 2016

Credit foto: Nicu Cherciu

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Greu să alegi momentele cele mai frumoase de la TIFF.

De obicei, cum pășești în Cluj, te apucă o stare de efervescență, intri în starea TIFF – alergi, filme, evenimente, întâlniri, petreceri, epuizare, bucurie, suflet plin.

Unul dintre cele mai frumoase momente a fost în 2016, în Piața Unirii, când am văzut „6,9 pe scara Richter”, regizat de Nae Caranfil, alături de mii de oameni. Jucam un personaj cu foarte multe probleme – KITTY, geloasă, crizată, haioasă, labilă, absurdă, tot timpul la limită. A doua zi mă plimbam prin Cluj și a venit un tânăr domn la mine și mi-a spus “Bună ziua, v-am văzut aseară în film. Personajul dumneavoastra există!!! E soția mea! Vino, hai, să te prezint! (a luat-o de mână pe tânăra care stătea câțiva pași mai în spate și mi-a prezentat-o): Ea e KITTY, așa face, jur!”

La TIFF am trăit și bucuria lansării primelor episoade din sezoanele 2 și 3 din „Umbre”, cu multe emoții, cu oamenii nerăbdători, veniți de la sute de kilometri să ne vadă, cu o energie teribilă. Erau minunate reacțiile celor din sală, cum se bucurau de replici, de faptul că revăd personajele (după pauza dintre sezoane). Acest combo UMBRE-TIFF a rămas în sufletul meu.

Publicul de la TIFF e un public special, educat, generos, sensibil. E o bucurie pentru un actor să aibă experiența vizionării propriului film alături de acest public! Mulțumesc, TIFF!

Am făcut parte din proiectul 10 pentru FILM în 2013, la prima lui ediție. Mi s-a părut o idee foarte bună, făceam teatru dar cochetasem foarte puțin cu lumea filmului. Au fost câteva zile în care am cunoscut mulți oameni, am învățat multe, am avut tot felul de întâlniri care s-au dovedit folositoare. Programul 10 pentru FILM pune pentru câteva zile un reflector pe tine. Ce se întâmplă după aceea depinde foarte mult de tine, firește. Dar și de noroc.

Se pare că reflectorul aprins a avut efect. Haloul acela de lumină a rămas cumva. În 2014 am fost chemată la două castinguri, le-am luat și am făcut aceste două proiecte foarte importante pentru mine, „Umbre” și „6,9 pe scara Richter”. Da, e important să știe lumea că existi, e important să te știe directorul de casting și să îi apari în minte atunci când are un nou proiect. Programul 10 pentru FILM te pune în legătură cu oamenii din industrie, într-o atmosferă prietenoasă, relaxată. De aici, se poate întâmpla orice!

Rodica Lazăr, actriță



Rodica Lazăr la TIFF 2019

Credit foto: David Vizaknai

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Printre primele amintiri frumoase de la TIFF se află cu siguranță premiera „Moartea domnului Lăzărescu”, în regia lui Cristi Puiu și mă refer mai ales la reacția publicului de la finalul vizionării. A fost una emoționantă.

Una dintre cele mai noi amintiri de la TIFF este reacția publicului de la finalul premierei „La Gomera” în regia lui Corneliu Porumboiu, care a fost atât de puternică și entuziastă, ceva ce rar am trăit sau văzut la premiera unui film.

Sunt recunoscătoare pentru ambele momente și sunt recunoscătoare pentru TIFF. Despre publicul festivalului ce pot spune? Cred că s-a educat, rafinat și a crescut ca număr. Cred că TIFF-ul e una dintre cele mai valoroase și constante realizări ale cinematografului românesc.

Pentru mine a fost întotdeauna o stare, aproape un moment dintr-o realitate paralelă.



Vlad Ivanov, Rodica Lazăr și Istvan Teglás la TIFF 2019

Credit foto: Nicu Cherciu



În filmul
tău Cu BT Pay.

Pentru poze, amintiri
și **#easybanking**



BT Pay. Plătești cu telefonul, transferi bani,
îți verifici soldul & confirmi plățile online.



Ana Covalciuc, actriță, 10 pentru FILM, TIFF 2015



Ana Covalciuc

Credit foto: Adi Bulboacă

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Țin minte că aveam o agendă foarte încărcată, că totul era planificat la minut și că oamenii super profi care s-au ocupat de noi aveau grijă să avem absolut orice aveam nevoie ca să putem fi cât mai implicați în toate activitățile din program. Țin minte efervescența și încrederea care ne cuprinseseră. Și chiar un fel de recunoștință că nu (prea) făcusem film până atunci, ceea ce ne facilitase întâlnirea în contextul acela specific. Ne-am simțit norocoși.

Am plecat cu "mânecile suflecate", gata de lucru. Din păcate nu au "curs" filmările după, bănuiesc că nu avem o industrie destul de mare încât să ne poată absorbi pe toți (sau poate nu imediat), încât să ne fi folosit, dacă tot ne-au cunoscut. Dar cu siguranță s-au petrecut niște întâlniri importante. Și mai știu că am plecat de acolo cu o conduită în ce privește castingurile, self-tape-urile, rigorile tehnice, așteptările de la noi. Am rămas în contact cu ceilalți colegi, pentru care mă bucur de fiecare dată când aud că "prind" ceva, și aproape de niște oameni foarte faini din domeniu, cum sunt Ileana Cecanu, Monica Felea sau Silvia Aștilean.

Festivalul ne aduce la un loc. Ne oferă o platformă unde să ne întâlnim, să ne (re)cunoaștem, să ieșim din propria "bulă" și să ne raportăm nu doar unii la alții, dar și la ceilalți artiști internaționali, ale căror filme sunt prezente în festival. E o întâlnire care te face să îți pui întrebări, să îți cauți locul și drumul printre "cei mai mari", e un impuls! Și nu în ultimul rând, e o sărbătoare! Iubim filmele, iubim să facem film, și TIFFul e locul unde împărtășim iubirea asta. Asta cred că e "super-puterea" lui: le aduce aminte oamenilor, atât spectatori, dar și creatori, că toată strădania lor are sens, pentru că are la bază iubirea pentru film. Asta ne aduce împreună.

Pavel Bartoș, actor, regizor

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Cea mai frumoasă amintire a mea legată de TIFF evident că este cea în care am participat cu primul meu film în calitate de regizor, în 2019 cu „Romanian Tradition”. A fost ceva aparte.

În anii trecuți eram în festival în calitate de invitat, și oricum mă bucuram de acest eveniment pe care îl consider o sărbătoare a actorilor, a regizorilor, a celor din lumea filmului, și sărbătoream din plin orice participare. Dar în 2019 a fost aparte pentru mine și m-am bucurat că avanpremierea „Romanian Tradition” a avut loc la TIFF care a fost ca un certificat de naștere pentru filmul meu.

A fost și o formă de responsabilitate să am filmul proiectat în Piața Unirii pentru că, dacă eram certificat în calitate de actor, în ipostaza de regizor eram la început. Și uite că lumea a găsit că sunt pe un drum bun și merită să fac mai multe și în această direcție. Mie mi-a dat foarte mult încredere în ce fac și m-a motivat pentru proiectele următoare.

Când am făcut „Romanian Tradition” nu am văzut un traseu de festivaluri pentru el, n-am visat la așa ceva, dar uite că destinul a făcut ca, după TIFF, să aibă un parcurs festivalier extrem de interesant. A venit Anonimul, au fost festivaluri internaționale, dar cred că TIFF-ul a certificat cumva filmul meu, i-a dat un fel de garanție de calitate, dacă ar fi să glumesc.

Evident că între amintiri sunt și toate serile cu petreceri și întâlniri cu prietenii din cadrul TIFF-ului. Festivalul acesta este ceva special. Și de aceea am făcut din participarea la TIFF, chiar dacă merg cu film sau fără film, un fel de „must”.



Pavel Bartoș

Credit foto: Marius Bărgan

Alexandru Ion, actor, 10 pentru FILM, TIFF 2015



Alexandru Ion la TIFF 2015

Credit foto: Chris Nemeș

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

Am două amintiri concrete care cred că domină topul personal, care-i de altfel plin de momente notabile. Cea dintâi este de la prima ediție la care am participat, în 2015, când am atins o culme a entuziasmului, la petrecerea de final, pe muzica la rece a Fanfarei Transilvania și pe fondul bucuriei continue pe care am trăit-o pe parcursul zilelor petrecute în festival.

Iar cea de-a doua e de la cea mai recentă ediție la care am participat, în 2019, când a fost proiectat în Piața Unirii “Romanian Tradition”, scurtmetrajul de debut al lui Pavel Bartoș, din distribuția căruia am făcut parte. Dar dincolo de amintirile specifice, păstrez cu emoție sentimentul de libertate pe care l-am simțit la fiecare ediție, vibe-ul de bulă atemporală în care trăiești ca-n fanteziile despre cum ar trebui să arate viața.

Cezar Grumăzescu, actor, 10 pentru FILM, 2016

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

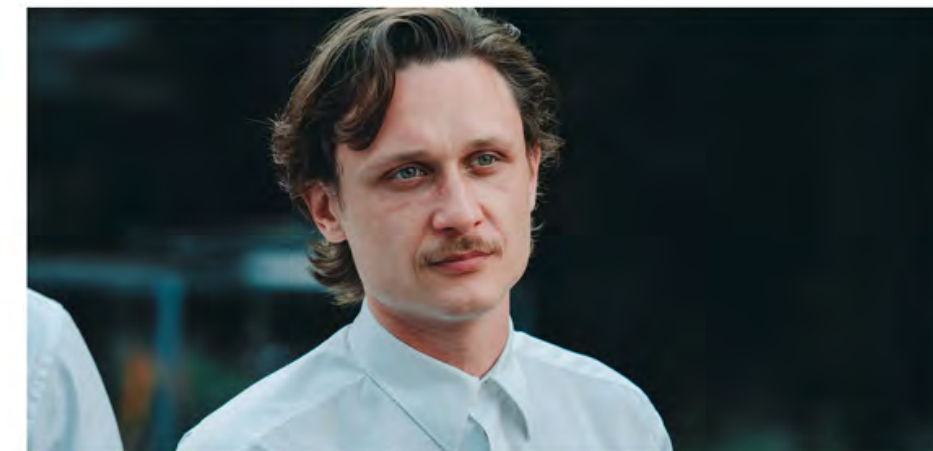
Mi-e foarte greu să nominalizez o amintire de la TIFF ca fiind cea mai frumoasă. Expresia care definește cel mai bine experiența de la TIFF ar fi "My 15 minutes of fame", doar că nu a durat doar 15 minute, ci câteva zile bune. Am fost în centrul atenției mereu, toate reflectoarele pe noi, am avut parte de sesiuni foto, workshopuri, prezentări de gală, întâlniri importante, interviuri.

M-am simțit așa, ca un actor de Hollywood. Pe lângă asta, Ileana Cecanu și Monica Felea, au fost acolo cu noi, pas cu pas, ne-au ghidat, au avut grijă mereu să nu ne lipsească nimic. A fost o experiență inedită, mă bucur enorm că am avut parte de ea și cred că e o un proiect foarte bun pentru actorii care încă nu și-au făcut debutul în film.

Proiectul acesta a însemnat în primul rând vizibilitatea de care spuneam, dar la fel de mult a contat și faptul că am învățat cum să te promovezi ca actor, că am avut întâlniri cu directori de casting, oameni din publicitate, regizori și actori. Și chiar dacă pe unii îi știam, totuși faptul că i-am avut pentru câteva ore doar pentru noi și am putut să punem toate întrebările pe care le aveam a fost foarte important.

Una e să mergi la un casting și să schimbi câteva vorbe cu un regizor sau un director de casting, alta e să stai patru ore într-o sală și să discuți relaxat despre meserie, despre cum trebuie să te pregătești pentru un casting sau cum trebuie să arate materialele tale.

După experiența TIFF chiar s-au legat câteva proiecte, Tedy Necula m-a luat în filmul lui „Coborâm la prima” și am făcut și câteva scurtmetraje. Dar cred că cel mai mare câștig a fost felul în care am început să mă prezint la castingurile care au urmat după TIFF.



Cezar Grumăzescu la Premiile Gopo 2021

Irina Antonie, actriță, 10 pentru FILM, 2019



Irina Antonie

Credit foto: Ovidiu Moisin

Care e cea mai frumoasă amintire a ta legată de TIFF?

TIFF este o întâlnire pe care nu vrei să o ratezi. De fiecare dată când am reușit să ajung la TIFF, am întâlnit oameni extraordinari cu experiență uriașă în industria cinematografică și cu o deschidere și curiozitate reală față de toți tinerii artiști prezenți. Iar faptul că am avut șansa să fac parte din programul lor 10 pentru FILM mi-a dat șansa de a fi și în backstage, în sensul în care te simți parte din echipă și poți cunoaște artiști a căror experiență te modifică și te ambiționează și mai tare să îți faci meseria cu rigurozitate, pasiune și cât mai profesionist posibil. În anul în care am mers eu ca invitat în programul 10 pentru FILM am avut ocazia să stau de vorbă cu Vlad Ivanov, Corneliu Porumboiu, cu cei mai buni oameni din industria filmului din România și toți directorii de casting importanți de la noi.

Sunt recunoscătoare pentru fiecare întâlnire de acest fel pentru că nu ți se oferă astfel de ocazii în fiecare zi. Nu aş putea spune care este cea mai frumoasă amintire pentru că toate aceste întâlniri au fost extrem de interesante și fiecare artist în parte vine cu un univers și cu o energie atât de diferită încât te acaparează cu totul și te fascinează și îți dorești să gravitezi și tu în jurul lor.

10 pentru FILM din punctul meu de vedere are această uriașă calitate de a apropia oamenii. Acest networking de care actorii au mare nevoie se petrece la TIFF firesc, la momentul în care ești chemat la un casting sau filmezi și îi știi pe cei din echipă pentru că ai schimbat două vorbe cu ei la TIFF, deja pariul este câștigat. Uriașa presiune pe care o pune pe el orice actor și în special un actor tânăr fără o experiență în lumea filmului se dezamorsează când simți că faci parte dintr-o echipă și că toți sunt acolo pentru tine, că îți sunt prieteni și nu mai ai nimic de dovedit. Ești într-o luptă doar tu cu tine.

Simt că după experiența de la TIFF oamenii din industrie mă cunosc, au venit regizori importanți de film la teatru, am primit feedback, am participat la casting-uri importante pentru Radu Jude, Cristian Mungiu, Călin Netzer.



Redacția URBAN.ro



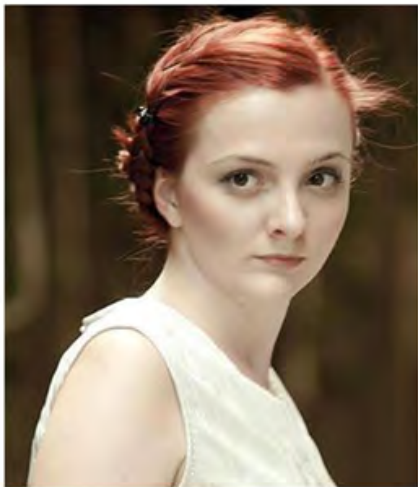
Credit foto: Alex Gálmeanu

Cristina Bazavan:

TIFF pentru mine înseamnă o lume care, în anii 2000, mi-a dezghetat mintea și mi-a arătat și altfel de filme. Cum înseamnă și dialoguri minunate cu actori și regizori de peste tot din lume, prietenii crescute în timp, respect pentru perseverența creatorilor festivalului de a duce lucrurile la un nivel incomparabil în România festivalieră.

Nu cred că poate măsura cineva impactul în cinematografia noastră a acestui festival: de la emoțiile trezite în copiii care vin în proiectele EducaTIFF, la programele speciale pentru producții în dezvoltare, la diversitatea de care vorbea Oana – și pe care o sustine toată lumea inclusiv prin selecția filmelor – până la expunerea la un public avizat a actorilor tineri și a regizorilor.

În acești 20 de ani de TIFF am lipsit de la Cluj de 5 ori. De fapt, ei mi-au lipsit mie.



Oana Vasiliu:

Eu am ajuns la TIFF abia în 2013 și a fost prima mea experiență festivalieră completă. Țin minte că m-a surprins cât de transformat era Clujul, cu toate bannerele despre TIFF și acele buline cu logo-ul TIFF care se regăseau aproape în fiecare vitrină de magazin din zona centrală, tot orașul practic participa la festival.

Anul următor, deja mi se părea că sunt de-a casei, cunoșteam mare parte din echipă – departamentul de comunicare are acest talent impresionant de a prezenta oameni și subiecte de articole. Tot atunci, campania „Salvați marele ecran” mi-a schimbat traiectoria profesională: am câștigat două burse, una națională și una internațională, pentru un articol scris despre impactul economic al proiectului „Salvați marele ecran” și m-a pasionat atât de tare ideea de a construi un produs cultural pornind de la modelele internaționale, încât am început să cochetez cu marketingul cultural.



Eduard Enache:

Pe lângă plăcerea vizuală pe care o oferă anumite filme de artă și cinematografia de autor, asociez TIFF-ul cu ideile de impact și schimbare.

La ediția din 2016 am văzut documentarul "Viața ca un desen animat" care spune povestea lui Owen, un tânăr diagnosticat cu autism care a găsit o cale spre comunicare prin animațiile Disney, reușind într-un final să fie angajat și să locuiască singur, o victorie pentru cineva care era considerat nefuncțional. Sala era aproape plină și în cea mai mare parte a timpului, se auzeau oameni care își ștergeau lacrimile. La finalul proiecției, s-a lăsat o liniște de câteva minute iar la ieșirea din Cinema Victoria, publicul s-a strâns în bisericuțe să discute modul în care i-a schimbat povestea de pe ecran. M-am așezat pe o bancă și am ascultat impactul pe care l-a avut filmul asupra lor, cum au început să vadă altfel oamenii diagnosticați cu autism, cum se gândesc să ajute cumva.

Cred că am înțeles mult mai clar binele pe care îl aduce festivalul în viețile oamenilor.

Copyright 2021 URBAN.RO GOING OUT SRL

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată sub orice formă sau orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul în care sunt scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Un proiect Urban.ro realizat cu sprijinul:



MERCEDES-EQ

BANCA
TRANSILVANIA®

